

19- ÇOCUK KLASİKLERİ

J. M. Barrie

PETER PAN

19- PETER PAN

4.00₺

**PETER PAN
JAMES M. BARRIE**

© Maviçatı Yayınları, 2016
İstanbul, 2016

ISBN: 978-605-9133-67-8
Sertifika No: 32399

Çevirmen: Süheyl Güven
Kapak Tasarım: Hasan Koç
Sayfa Tasarım: Çelebi Şenel
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No:4
Davutpaşa/İstanbul Tel: 0212 674 97 23
Sertifika No: 12088

© Bütün yayın hakları Maviçatı Yayınları'na aittir. İzinsiz basılamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz, kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

ERDOĞAN KİTAP DAĞ. PAZ. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Sertifika No: 30038
Çobançesme Mah. Mithatpaşa Cad.
Çelik Sokak No: 10/A
Bahçelievler - İstanbul
212 515 05 55-18 55
<http://www.mavicatiyayinlari.com>

Maviçatı Yayınları, ERDOĞAN KİTAP DAĞ. PAZ. VE TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.

PETER PAN

JAMES M. BARRIE

Çevirmen: Süheyl Güven

MAVİÇATI
YAYINLARI

STATE OF NEW YORK

OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL

IN SENATE,
January 1, 1901.

REPORT
OF THE
ATTORNEY GENERAL,
JAMES C. CLARK,
FOR THE YEAR 1900.

ALBANY:
JAMES BRADY, STATE PRINTER,
1901.

Published by the State of New York,
under the authority of the Senate.

PETER PAN ve SIRLAR ADASI

Darling çiftinin üç çocukları vardı: Wendy, John ve Michael. Çocuklar hemen her gün Nana adındaki köpekleriyle eğlenerek hoş vakitler geçirirlerdi. Bayan Darling'e yemek ve temizlik işlerinde yardımcı olarak çalışan genç bir de hizmetçi kız, Liza vardı.

Bay Darling, Nana'yla hiç ilgilenmezdi. Ama Bayan Darling bu işi ustaca idare ediyordu. İşte bu yüzden, çocuklar babalarının, sevgili arkadaşları Nana'dan hoşlanmadığını bilmiyorlardı.

Nana tek başına bir eğlenceydi. Bayan Darling onu çocukların dadısı olarak görevlendirmişti. Mesela Nana, çocukların banyo yapmasına yardım ediyor, onları okula götürüyordu. Okuldan çıkış saatinde kapıda bekliyordu ve zil çalınca hepsini toplayıp eve dönüyordu. Çocuklar gecenin

herhangi bir saatinde uyanırlarsa, Nana'yı başlarında dikilmiş beklerken görürlerdi.

Konuklar geldiğinde, Nana, Michael'in önlüğünü çıkarırdı... Sarı, süslü tulumunu giydirdi. Wendy'nin üst-başını düzelten, ona çekidüzen veren de o idi. Yani hiçbir dadı, çocuklara böylesine iyi bakamazdı. Çocuklar hiçbir dadıyı bu denli sevmezdi.

Ancak onun bu yararlarını Bay Darling'e anlatmak zor... Sürekli Bayan Darling'e Nana'dan söz ediyor, "Herhâlde Nana beni sevmiyor..." deyip kadını zor durumda bırakıyordu.

Günler böyle geçip giderken, günün birinde ortaya Peter Pan adı çıktı.

Wendy, John ve Michael, "Düşler Adası" diye bir yer olduğuna inanıyorlardı. Bu bilgiyi Peter Pan'den almışlardı. Peter Pan da bu adada yaşıyordu.

Bu ada herkesin gözünde bir başkaydı. John'a göre, üzerinde kocaman kanatlı, uzun boyunlu flamingoların uçuştuğu masmavi bir yerdi. John bu kuşları kolaylıkla avlayabiliyordu.

Wendy, burada yapraklardan inşa edilmiş bir kulübede oturuyor, hayatın tadını çıkarıyordu. Michael ise bir Kızıl-derili çadırında yaşıyordu.

Kısacası, kimine göre öyle, kimine göre böyle, kim nasıl inanmak isterse öyleydi... Anneleri çocuklara sorular sordukça, adanın sırları de bir bir açıklanıyordu. John'un bu

Ülkede hiçbir arkadaşı yoktu. Michael'ın arkadaşları ise gün ışığından hiç hoşlanmıyorlardı. Günün ilk ışıklarıyla kayboluyorlar, günün son ışıklarıyla ortaya çıkıyorlardı. Wendy'nin en yakın dostu, bir kurt yavrusuydu.

Anneleri, çocuklarının anlattıklarından şaşkınlığa düştü. Dikkati çeken başka bir şey de sık adı geçen Peter Pan'di.

Kimdi Peter?.. Anneleri böyle birini tanımıyordu ama çocukluğunu anımsayınca, hemen Peter'ın kim olduğunu buldu... Bu, Peter Pan'di.

Anneleri o zamanlar perilerle birlikte yaşıyan bir Peter Pan'in olduğuna yürekten inanmıştı. Yıllar önceydi bu. O zaman henüz küçücük bir kızdı. Ama şimdi  ocuk annesi bir kadın olmuştı. İşte bu nedenle Wendy'ye şöyle dedi:

“Peter Pan adında biri olsaydı, şimdiye değin çoktan büyümüş olmalıydı.”

Wendy, annesinin bu cahilliğine şaşırmış gibiydi. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hayır...” dedi, “o büyümedi. Boyu tam benimki kadar.”

Bayan Darling daha fazla konuşmadı bu konuda; ama akşam kocasına duyduklarını anlattı. Kocasını onu dikkatle dinledi. Sonra akıl almaz bir sonuca vardı:

“Bütün bunlar Nana'nın başının altından çıkıyor olmalı. Boş ver, önemseme bu saçmalıkları. Ne de olsa günün birinde unuttur giderler...” diyerek karısını rahatlattı.

Şu var ki, Bay Darling, Nana hakkında yanılıyordu. Çocukların bu anlattıklarını unutacakları konusunda da yanılıyordu. Çünkü çocuklar konuyu unutmak bir yana dursun, annelerine Peter Pan'den ve Düşler Adası'ndan daha sık söz etmeye başladılar.

Peter Pan konusu Bayan Darling'i oldukça rahatsız etmeye başlamıştı. Bir gece, çocuklar yatmadan önce odalarına girdiğinde, yere saçılmış yapraklar gördü. Wendy'ye bunun ne olduğunu sordu:

"Peter'ın işi..." diye yanıtladı Wendy.

"Wendy..." dedi Bayan Darling, "bu ne demek oluyor?"

"Anneciğim..." dedi Wendy, "Peter döküp saçtığı yaprakları süpürmeden gidiyor."

Kardeşleri de Wendy'yi doğruladılar. Annelerine:

"Evet, evet, her gece geliyor. Baş ucumuzda bize Pan kavalı çalıyor..." dediler. Sonra hep bir ağızdan, "Ama hiç uyanmıyoruz..." diye eklediler.

"Saçmalamayın, çocuklar..." dedi Bayan Darling. "Biliyorsunuz ki gece yatmadan önce kapıları kapatıyoruz. Ayrıca sizin odanız üçüncü katta. Peter dediğiniz çocuk odanıza nasıl girebilir?"

"Anneciğim..." dedi Wendy, "işte yapraklar orada, pencerenin önünde."

Bayan Darling yerdeki yapraklara baktı ve İngiltere’de bu tür yaprakları olan tek bir ağaç olmadığını anlayınca, çocukların doğru söylediklerine inanır gibi oldu. Sonra pencereden aşağıya baktı. Ne kadar yüksekte olduğunu saptamaya çalıştı.

“Kesinlikle...” diye mırıldandı, “bu kadar yüksekliğe hiç kimse tırmanamaz. Üstelik pencereye yakın bir yerde yağmur borusu da yok.”

PETER PAN'İN İLK GÜNÜ

Bayan Darling'in yanıldığı, bir sonraki gün ortaya çıktı. Nana izne çıkmıştı o gün. Diğer izin günlerindeki gibi başıboş dolaşıyordu. Bayan Darling, şöminenin önünde oturmuştu... Dikiş dikiyordu. Sonra uyku bastırdı ve hafiften uyuklamaya başladı.

Rüya gördü. Rüyasında çocukların söz ettiği Düşler Adası'nın evlerinin yakınındaydı. Görünmeyen bir el, bu ülkeyi gözlerden saklayan gizemli bir tülü kaldırıverdi. O anda adanın penceresinden bir çocuk atladı içeri. Yanında bir yumruk büyüklüğünde tuhaf ışıklar saçan bir yaratık vardı. Odada sessizce gezinmeye başladı.

İşte bu sırada Bayan Darling uyandı. Gördüklerinin gerçek olduğunu anlayınca, bir çığlık attı. Çocukların anlattığı Peter Pan karşısında duruyordu. Tıpkı çocuklarının

anlattığı gibiydi... Yemyeşil yapraklardan yapılmış giysileri, tüylü şapkası ile Peter Pan'di bu...

Akşam gezisinden dönen Nana o an içeriye girdi ve Peter Pan'i gördü... Ona öyle bir saldırdı ki, Peter Pan pencereden zar zor atlayıp çıktı.

Bayan Darling, "Vah vah!.. Çocuk pencereden düştü... Ölmüştür!" diye koca bir çığlık attı. Dışarıya koştu. Nana da onu izledi... Ama pencerenin altında hiçbir şey bulamadı. Başını gökyüzüne kaldırıncı, kayan bir yıldız gördü.

Birden içeriye girdi ve Nana'nın ağzında Peter Pan'in gölgesini gördü. Peter Pan aceleden gölgesini kaçıramamış, onu Nana kapmıştı. Bayan Darling gölgeyi alıp düzgünce katladıktan sonra bir çekmeceye koydu. Bir gün Peter Pan'in kendi gölgesini alacağını düşünüyordu.

PETER PAN'İN GÖLGESİ

Hafta sonları Bay ve Bayan Darling yaşadıkları aynı sokaktaki “24” numarada oturan arkadaşlarına ziyarete gideceklerdi. Çocukları evde bırakıp gitmeyi düşünüyorlardı tabii ki.

O koşturmaca arasında Köpekleri Nana Bay Darling'e çarpmıştı. Elinde değerli bir vazo tutan Bay Darling bu işe çok sinirlendi. Çünkü vazo kırılmıştı. Bay Darling hiddetle köpeğe bağırdı.

“Çabuk çık dışarı!.. Bu gece bahçede kalacaksın; sana ceza veriyorum!”

Çocuklar köpeğin dışarıda kalmasına kesinlikle karşıydı. Bayan Darling ve çocuklar onu bu düşüncesinden caydırmak için çok yalvardılar; ama adam bu konuda çok kararlıydı. Köpeği bahçeye çıkarıp bir köşeye bağladı iyice.

Zavallı Bayan Darling!.. Yapabileceği bir şey yoktu. Çocuklarını yataklarına yatırdıktan sonra ışığı söndürdü ve onlara:

“Belki de babanız haklıdır, çocuklar...” dedi. “Gördüğünüz gibi Nana kazaya neden oldu! O güzelim vazo boş yere kırılıp gitti.”

Çocuklar Nana'nın dışarıda yatmasına çok üzölmüşlerdi.

Bay ve Bayan Darling sokakta yürüyorlardı. Gökyüzünde birden bir karışıklık oldu. Samanyolundaki en küçük yıldız, “Haydi Peter'im!” diye bağırdı. Sonra aşağıya doğru bir ışık demeti inmeye başladı.

Işık aşağıya indi. Kısa bir süre sonra çocukların odasında parlamaya başladı. Bu gelen, Peter Pan'di. Birkaç gece önce kaptırdığı gölgesini arıyordu. Yanındaki ışık tüm odayı dolaştı. Dolapları karıştırmaya, çekmeceleri açıp kapamaya başladı. Bu ışık ise peri kızı Çingirak'tı. Peter'la birlikte gelmiş, ona yardımcı olmaya çalışıyordu.

Çingirak, Peter'a gölgesinin kutuda olduğunu söyledi. Peter Pan perinin gösterdiği çekmeceyi aceleyle açıp kutuyu buldu. Gölgesini oradan çekip aldı. Ama bu sırada sevgili peri kızı çekmecedeki kapalı kalmıştı.

Peter gölgesini bir sabunla bedenine yapıştıracakını umuyordu. Birkaç kez denedi... Başaramadı. Çok üzölmüştü. Yere oturup ağlamaya başladı.

Wendy onun hıçkırıklarına uyanıp yatağında doğruldu. Peter'a baktı.

“Niçin ağlıyorsun, Peter?” diye sordu.

Peter Pan kalktı. Şapkasını çıkardı ve kızı selamladı:

“Adın ne?” diye sordu.

“Wendy Darling...” diye cevap verdi kız.

“Ben de Peter Pan...”

“Nerede oturuyorsun?”

“Sağdan dördüncü, sabaha kadar sapmadan dümdüz gitmelisin.”

“Ne garip adres...” diye gülümsedi Wendy.

Peter’a dikkatle bakıp:

“Peki ama neden ağladığını söylemedin bana.”

Peter Pan çekmecedeki gölgesini çekip aldı.

“Gölgeyi yitirmiştim...” diye kekeledi Peter. “İşte gölge buldum. Onu yapıştırmak için sabunu denedim ama olmadı.”

“Üzülme, şimdi dikerim gölgeni...” dedi Wendy. Biliyor musun, ben çok iyi dikiş dikerim. Eskisinden daha sağlam olacak, bak görürsün.”

Peter gölgesinin kendine tıpatıp uyduğunu görünce çok sevindi. Tek kusuru, gölge biraz kırıışmıştı ama Peter buna aldırmadı. Mutluluktan hoplayıp zıplamaya başladı. Bir yandan da, “Ben çok akıllıyım, ben çok becerikliyim!..” diye söyleniyordu.

Wendy onun bu boşvermişliğine çok şaşıtı:

“Ya ben?..” dedi... “Ben zeki değil miyim?.. Sana yardım etmedim mi?”

“Elbette oldu...” diye yanıtladı Peter Pan.

“Yaa, öyle mi...” dedi Wendy, “mademki sadece yardım etmişim sana, o hâlde artık yatabilirim, değil mi? “

Yatağa girdi, yorganı üstüne çekti.

Peter hatasını anlamıştı. Wendy’nin yatağının başına diz çöktü... Ondan özür diledi. En tatlı sözlerle gönlünü aldı.

Wendy’ye:

“Unutma, Wendy...” dedi, “bana göre bir kız, yirmi erkeğe eşdeğerdedir.”

“Öyle mi?..” dedi Wendy yattığı yerden.

Bu söz çok hoşuna gitti. Sırf bu sözün için sana bir öpücük verebilirim.

Öpücüğün ne olduğunu bilmeyen Peter ona elini uzattı. Wendy onu kırmamak için uzanan ele bir yüzük tutuşturdu. Bunu gören Peter, öpücüğün bir armağan vermek anlamına geldiğini sandı. Ona meşe palamudundan bir yüzük uzatarak:

“Ben de sana bu öpücüğü veriyorum...” dedi.

Sonra aralarında bir süre konuştular. Peter yanından hiç ayrılmayan Çingirak’tan söz etti. Bu arada, onun ne zamandır ortalarda görünmediğini anımsadı. Sağı solu araştırmaya başladı. Sonunda çekmeceyi açıp Çingirak’ı oradan çıkardı.

Çingirak çok öfkeliydi. Peter'ın yüzüne bile bakmıyordu. Peter ondan özür diledi. Tatlı sözler söyledi... Sonunda barıştılar. Çingirak, Wendy'nin perisi olmayı kabul etti.

Peter'la Wendy ve Çingirak öyle anlaştılar, öyle dost oldular ki, Wendy'ye birlikte gitmeyi önerdiler. Wendy kendisinin yalnız olmadığını, iki kardeşi bulunduğunu söyledi. Peter'a, "Eğer onları da birlikte alırsan seninle gelebilirim..." dedi.

Peter Pan bu teklifine olumlu yanıt verince, hemen kardeşlerini uyandırdı. Onlara Peter Pan'ın geldiğini, hep birlikte Düşler Adası'na gideceklerini anlattı.

Ablasını, gözlerini ovuşturarak dinleyen John ve Michael bu habere çok sevindiler. Peter Pan ve Çingirak ile tanışıp onlara teşekkür ettiler.

Peter bu sırada onlara:

"Çabuk, ışıkları söndürün ve yataklarınıza girin!" dedi aceleyle.

Bir şeylerden kuşkulanan Nana bahçede uzun süre ortalığı dinlemiş, sonra ipini kopararak Liza'nın odasına gitmiş ve onu çocukların odasına bir göz atması için yanına almış üst kata çıkıyordu.

Çocuklar yataklarına girip uyur gibi yaptılar. Kapı açıldı. Nana önde, Liza arkada içeriye girdiler. Liza üç yatağa da dikkatle baktı. Her şey normaldi. Nana'ya:

“Görüyorsun, hepsi uyuyorlar...” dedi. “Beni de boşuna yataktan kaldırdın.”

Liza köpeği dışarıya çıkarıp kapıyı usulca kapattı. Sonra onu götürüp bahçedeki yerine bağladı.

Ama Nana çok tedirgindi. Ortada bir şeyler olduğunu sezinliyordu. Büyük bir uğraş sonucu ipini yeniden kopardı. Koşa koşa aynı sokaktaki “24” numaralı eve gitti. Kapının önünde bir yandan havlamaya, bir yandan da patileriyle vurmaya başladı.

İçerdekiler korku içinde kapıya koştular. Nana’yı bu durumda gören Bayan Darling, “Eyvah, evde bir şeyler oldu!” diye bağırdı. Ev sahipleriyle birlikte sokağa fırlayıp evlerine doğru koşmaya başladılar.

Bu arada Liza ile Nana odadan çıktıktan sonra, Peter çocuklara ilk uçma derslerini verdi. Hepsi Peter’ın söylediklerini dikkate alarak uçmayı denediler, başaramadılar. Denemelerde baş üstü yatağa düştüler.

Çocuklar uçmaktan umutlarını kesmişlerdi. Peter cebinden çıkardığı küçük keseden bir avuç peri tozu aldı ve üç kardeşin üstüne serpti. O anda üç kardeş için bir mucize gerçekleşti. Üçü de odanın içinde kuşlar gibi uçmaya başladılar.

İstedikleri yöne, tavana doğru yükseliyorlardı. Ardından aşağıya süzülüp rahatlıkla sağa-sola uçuyorlardı. Hepsi cesaretlenmişti. Artık kesinlikle Peter’la birlikte Düşler Adası’na gidebileceklerine inanmışlardı.

Bu sıralarda Nana, Darlingler ve arkadaşları bahçeye gelmişlerdi. Kafalarını kaldırıp çocukların penceresine baktılar. Her şey yolunda görünüyordu ama perdelerle yansıyan gölgeleri görünce şaşırdılar. Perdeye yansıyan gölgeler havada uçuyordu.

Bayan Darling olup bitenleri hemen anladı.

“Aman Tanrı’m, çocuklar!.. Çocuklarım!” diye bağırarak merdivenlere koştu.

Ama yetişememişti. Daha merdivenleri yarılamaadan, en önde Peter, ardında Çingirak, sonra Wendy, John ve Michael pencereden dışarıya, yıldızlarla parlayan gökyüzüne doğru yükseldiler.

Heyecanla odaya giren anne, baba ve arkadaşları pencerenin açık, odada hiç kimse olmadığını gördüler. Bu sırada sadık köpek Nana, açık pencereden dışarı baktı ve üzgün üzgün havladı.

The first of these is the fact that the
anthropological study of man is a very
young science, and that the knowledge
which it possesses is very limited. It is
only in the last few years that it has
become a recognized branch of science.

The second is the fact that the
anthropological study of man is a very
young science, and that the knowledge
which it possesses is very limited. It is
only in the last few years that it has
become a recognized branch of science.

The third is the fact that the
anthropological study of man is a very
young science, and that the knowledge
which it possesses is very limited. It is
only in the last few years that it has
become a recognized branch of science.

The fourth is the fact that the
anthropological study of man is a very
young science, and that the knowledge
which it possesses is very limited. It is
only in the last few years that it has
become a recognized branch of science.

The fifth is the fact that the
anthropological study of man is a very
young science, and that the knowledge
which it possesses is very limited. It is
only in the last few years that it has
become a recognized branch of science.

ÜÇ KARDEŞ, TİPKİ BİR KUŞ

Hayatlarında ilk kez uçuyordu üç kardeş. Bu yüzden yavaş hareket ediyorlardı. Onlara zaman kaybettiren en önemli şey, kentteki yüksek binaların üstünden uçup sonra aşağıya, parka kadar süzölmek oluyordu.

Uçarken zamanı unutmuşlardı. Wendy üç geceyi geride bıraktıklarını sanıyordu. Onlar uçarken hava kimi zaman aydınlanıyor, kimi zaman kararıyordu. Kararınca da ışıllı yıldızlara bakarak yol alıyorlardı. Bazen soğuktan tir tir titiyorlar, bazen de sıcaktan bunalıyorlardı.

Havada uçarlarken uyuyamazlardı tabi ve bu yüzden hepsi çok sıkıntı çekiyordu. Eğer uçarken uyurlarsa, aşağıya düşeceklerini biliyorlardı.

Peter onlara gülüyordu. Çünkü uykusu gelince arka üstü uzanıp, uyurken de uçabiliyordu. Ayrıca sırt üstü uçarken

daha büyük bir hızla yol alıyordu ve arkadaşlarından çok ilerilere gidiyordu. Birden uyanıp aralarının açıldığını görüp geri dönüyordu. Arkadaşlarına gülüyordu... Onlara, "Ama da yavaş uçuyorsunuz!" diye takılıyordu.

Peter Pan unuttu. Kimi zaman çocuklara alaylı, gülünç bir olay anlatıyordu ve çok kısa bir süre sonra bunun ne olduğunu anımsamıyordu. Denizlerin üstünden uçarken ansızın denize dalıyor, oradan üstü başı deniz kabuklarına batmış olarak çıkıyordu. Sonra da üstündeki kabukların nereden geldiğini anımsamıyordu.

Wendy, Peter Pan bir gün kendilerini de böyle unuttuk diye çok korkuyordu. O zaman hiç tanımadıkları bu gökyüzünde ne yaparlar, nasıl yol bulabilirlerdi?

"İşte bu korkuyla Wendy sık sık Peter'a, "Beni tanıyor musun?" diye soruyordu. "Ben arkadaşın Wendy'yim."

Peter, Wendy'ye:

"Kuşkulanmakta, korkmakta haklısın!" dedi. "Sen sürekli beni uyar. Seni unuttuğumu anlarsan, 'Ben Wendy'yim' diye tekrarla. O zaman seni hemen hatırlarım."

Peter unutkanlığı nedeniyle üzdüğü kardeşlere hoş görünmek için onlara arka üstü uçmayı öğretti. Böylelikle uyuyarak uçmayı da başardılar.

Günler geçti ve Düşler Adası'na vardılar. Daha doğrusu, onlar Düşler Adası'nı ararlarken, ülke de onları aradığı için buluşmaları daha kolay oldu.

Peter, çocuklara:

“İşte Düşler Adası göründü...” dedi.

Kardeşler adayı görebilmek için merakla aşağıya baktılar. Peter’a, “Hani nerede?” diye sordular.

“Şu okların işaret ettiği yerde...” diye cevap verdi Peter.

Güneşten dağılan milyonlarca ok, onlara adanın bulunduğu tarafı işaret ediyordu.

Adayı daha yukarıdan güzelce görebileceklerini düşünerek yükseldiler. Ta yukarıdan adaya baktılar. Hiç şaşırmadılar Üçü de adayı tüm ayrıntılarıyla tanıyorlardı. Çünkü uzun süreden beri, düşlerinde hep orada yaşamışlar, tüm düşünceleri burada oluşmuştu.

Şimdi uzun bir tatilden sonra, en ufak köşe bucağını tanıdıkları evlerine gelmiş gibiydiler.

“Hey, bizim köy gözüktü!” diye bağırdı John.

“Wendy, bak senin kurt yavrusu ortalıkta dolaşıp duruyor.”

“Kızılderili kampının dumanlarını görüyor musunuz?”

“İşte çocuklar, Düşler Adası...”

“Dumanın durumuna bakılırsa, Kızılderililer savaş hazırlığı yapıyorlar.”

Peter, üç kardeşin adayı böylesine yakından tanımasına bayağı bozulmuştu. Ona göre hiç kimse, adayı Peter Pan kadar bilemezdi. Peter, adaya indikten sonra da üç kardeşin kendi emrinde olmasını istiyordu. Hep kendisi güçlü

durumda olmalı, kardeşler daima onun yardımına gereksinim duymalıydılar.

Peter ortalık kararırken adaya inmelerini istemeyen güçlerden söz etti.

John:

“Kim bunlar?..” diye sordu.

“Korsanlar, elbette.”

“Adada korsanlar mı var?..” diye sordu Michael.

“Elbette...” dedi Peter. “Liderleri de benim düşmanımdır.”

“Liderleri kim?” diye sordu John.

“‘Kara Kanca’ adında korkunç bir adam!” dedi Peter.

John korkmuştu. Peter’a:

“Peki, bizi görürse?” diye sordu.

Peter kendine güvenle:

“Benim işim bu...” dedi. “Bundan sonra siz de bana adadaki çocuklar gibi ‘Reis’ diyeceksiniz. Sizin reisiniz olurum, sizleri korsanlara karşı korurum.”

Üç kardeş, Peter’ı bundan sonra reis olarak tanıyacaklarına ve onun emirlerine uyacaklarına söz verdiler.

Çıngırak büyük bir hızla çevrelerinde daireler çizerek uçmaya başladı. Peter onlara:

“Çıngırak, korsanların bizi gördüklerini haber veriyor...” dedi. “Bize ateş açmak için kocaman bir top hazırlıyorlarmış.”

Wendy heyecanla:

“Çingirak’ın ışığı, bizim yerimizi korsanlara çok güzel gösteriyordur...” dedi. “Söyle şu periye de çekip gitsin yarımızdan.”

“Fakat bu kadar tehlikeli bir zamanda arkadaşımızı yarımızdan kovamayız!..” dedi Peter.

“İşığını söndürsün o zaman!” dedi John.

“Perilerin ışığı, ancak uyudukları zaman söner.”

“Hemen uyutalım onu...” dedi Michael.

“Uykuları gelmezse, periler uyumazlar...” dedi Peter. “Eğer birinizin cebi olsaydı, onu gizleyebilirdik. Böylece ışığı görülmez olurdu.”

Böylece, herkes içgüdüyle giysilerinde cep aradı fakat pijamalarıyla yola çıkmışlardı... Cepleri yoktu. Fakat John, gece yatarken bile yanı başından silindir şapkasını ayırmazdı; bu yüzden birlikte getirmişti. Peter bunu gördü ve sevinçle bağırdı:

“İşte, buldum çocuklar, buldum! Şu şapkanın içine saklayalım Çingirak’ı.”

Çingirak’ı şapkanın içine koydular ve ışığı görünmez oldu. Artık sessizlik içinde uçmaya devam edebilirlerdi. Hiçbir yerde bir hareket, hiçbir yaşam belirtisi görülüyordu. Neredeyse bu sessizlikten bıkkınlık gelmişti. Sonra, aşağıda büyük bir alev parladı. Sonra kulakları patlatırcasına bir gümbürtü duyuldu. Korsanlar topu ateşlemişlerdi

İki kardeş, gürültü ve patlamanın verdiği şaşkınlıktan kurtulunca, Wendy'nin yanlarında olmadığını gördüler. John korka korka:

"Michael, kardeşim, yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır, John, biraz sarsıldım, o kadar."

Kimse yaralanmamıştı. Peter patlamanın etkisiyle denize doğru sürüklenmişti. Wendy, Çıngırak'la birlikte yuvarı doğru fırlamıştı.

Şapkadan çıkan peri, Wendy'ye bir oyun hazırlıyordu. Çıngırak kötü yürekli bir peri değildi; çoğunlukla çok iyi olmasına rağmen, kimi zamanlar kötülük etmekten hoşlanırdı. Bu nedenle Wendy'nin önünden uçuyor, ona yol gösterir gibi yapıp zor duruma düşürmek istiyordu.

Wendy yüksek sesle bağırdı:

"John, Michael!.."

Sonra Peter'e seslendi... Cevap veren olmadı. Çıngırak'ın kötü planlarından habersiz, onun ardından uçuyorlardı.

DÜŞLER ADASINDA İŞLER DEĞİŞİYOR

Peter, adadan ayrıldıktan sonra orada yaşam âdeta durmuştu... Adayı büyük bir sessizlik kaplamıştı. Periler bu fırsatı değerlendirip bir saat geç kalkarlardı bu durumda. Hayvanlarla kapışmaz, yavrularıyla eğlenirlerdi. Kızılderililer de savaşırmazdı... Yemek yerlerdi. Korsanlar karşılaş-tıkları çocukları kaçırmazdı... Yalnızca kurnazca süzerlerdi.

Tembel olmayı hiç sevmezdi Peter Pan, âdeta tembelli-ğin düşmanıydı. Bu yüzden adaya döndü mü, her şey bir-den değişiverirdi. Herkes canlanır, ayaklanırdı.

Altı çocuk Peter'ı çok seviyordu. Ve onu aramaya ko-yuldular. Korsanlar da kayıp çocukları yakalamak için on-ları izliyorlardı. Kızılderililer de korsanları arıyorlardı. Her şey birbirine karışmıştı. Ayrıca, adadaki vahşi hayvanlar da Kızılderilileri izliyordu.

Çocukların içinde, en önde giden, talihsiz Düdük yürüyordu. Düdük'ün arkasından Soylu geliyordu. Onun ardından Ufaklık, sonra Kıvırcık... Kıvırcık güzel bir çocuktı. Ağzı var, dili yoktu. Birisi bir kabahat işlediğinde, Kıvırcık'ın üstüne atardı.

İkizler en arkadaydı. İkizler, iki su damlası birbirine ne kadar benzerse, öylesine benziyorlardı.

Korsanlar çocukları izliyordu. En önde Cecco ilerliyordu. Kulaklarındaki küpeler, o adım attıkça tıngır tıngır sallanıyordu. Onun yanında Dövmeli Bill vardı. Arkalarından Kara Jackson geliyordu. Kibar Starki, daha arkalarda ipten, kazıktan kurtulmuş, bir sürü gözü dönmüş kanlı haydut, iz süren köpekler gibi çocukları kovalıyorlardı.

Kara Kanca, adamlarının çektiği bir araba içindeydi. Arabayı çeken adamlara birer köpekmiş gibi davranıyordu. Adamları da ona aynen köpek gibi bağlıydılar.

Kara Kanca uzun boylu, iri yapılı, çok cesur bir adamdı. Hayatta tek korktuğu şey, kendi kanını görmektir. Ağzında kendi buluşu olan bir ağızlık dururdu. Bunun yardımıyla iki sigarayı birden içebiliyordu. Onu uzaktan gören, çıkan dumanın bir bacadan çıktığını düşünebilirdi.

En tehlikeli silahı, sağ elinin yerine taktırdığı Kara Kanca idi. Bir kavga sırasında bu kanca kime değerse, o adam artık kesinlikle bu dünyada kalmazdı.

Peter Pan'in can düşmanı Kara Kanca işte böyle bir yaratıktı.

Korsanların ardında Kızılderililer vardı. Elllerinde balta, mızrak, ok gibi bir sürü silah vardı. Çıplak bedenleri, bol bol süründükleri boyalar ve yağlarla parıl parıldı. Çoğunun bellerinde, yüzdükleri insan kafalarının derileri asılıydı. Bunlar, atak Pilakani kabilesinin savaşçılarıydı.

En ileride giden Pars Kellesi yaman bir savaşçıydı. Onun ardından Yeşil Tüy, Kızıl İbik, Kara Karga, Atmaca Kanadı... daha birçokları geliyorlardı. En arkada da çok güzel bir kız olan Yaban Zambağı yürüyordu. Ay ışığı gibi parlak bir kızdı.

Kızılderililer öyle sessiz yürüyorlardı ki, arkalarında sadece yılanın sürünüşü gibi hafif bir hışırtı dahi duyulabiliyordu.

Arkalarından kalabalık bir hayvan sürüsü görüldü. Aslandan, kaplandan tutun da, timsaha kadar bir yığın vahşi hayvan vardı peşlerinde. Hepsinin dilleri bir karış dışarıdaydı. Hepsi de çok hâlsiz ve güçsüz görünüyorlardı; çünkü iyice acıkmışlardı.

Çocuklar, korsanlar, Kızılderililer, hayvanlar birbiri ardından bir görünüp bir kaybolarak adada dört dönmelemini sürdürdüler. Bu koşuşma biri duruncaya, yoruluncaya kadar sürecekti. O zaman önüne geçilmeyen olay gerçekleşecek ve savaş başlayacaktı. Ama bugüne dek hiç böyle bir şey olmamıştı. Çünkü gruplar hiçbir zaman birbirlerine yetişemiyorlar, yere çizilmiş büyük bir daire üstünde dola-nır gibi habire dönüp duruyorlardı.

Çocuklar çemberden ilk kurtulanlardı. Koşarak yoldan uzaklaştılar... Yüksek otların arasına yattılar. Hepsi de aynı dileği yineliyordu:

“Ah, Peter bir gelse!..”

Çocukların her biri Peter’den daha boylu ve güçlü görünüyordu; ama hepsi Peter’a kalpten bağlıydılar ve onun reisliğini tartışmasız kabullenmişlerdi.

Uzaktan korsanların söylediği şarkı duyuluyordu.

“Bayrağımız siyah mı siyah,

Reisimiz çengel Kara mı Kara.

Kara bayrağımızda kafatası, kemik...”

Çocuklar birden oradan fırladılar... Yer altındaki evlerine girdiler. Soylu, orada tek başına kaldı. Çocuklar yer altındaki evlerine büyük bir ağacın gövdesindeki delikten giriyorlardı. İçerisi pek güzeldi. Ayrıca, bu girişten başka yedi kapısı daha vardı. Korsanlar ve adamları senelerden bu evi arıyorlardı ama bir türlü bulması başaramamışlardı.

KAPTANIN EN GÜÇLÜ DÜŞMANI

Orman çok sıkı. Kibar Starki, Soylu'nun ağaçlar arasında gözden yittiğini gördü. Tabancasını çekti, nişan aldı; ama tam o anda omzunda bir kancanın sivri ucunu duyumsadı.

“Çabuk bırak!.. Beni bırak diyorum sana!” diye bağıarak kurtulmak istedi.

Kara Kanca:

“O tabancayı koy yerine!..” dedi Starki'ye.

“Niçin, Reis?” dedi Starki. “Onları kovalamıyor muyduk?”

“Aptal, silah sesi yerimizi belli eder!” dedi Kara Kanca. “Yerimiz belli olunca da kafa avcıları saldırırlar hemen. Kananın derisini o pis suratlılardan birinin belinde görmek istemezsin, öyle değil mi?”

“Doğru söylüyorsun, Kaptan...” dedi Starki. “Fakat izin ver de şu veledi bulup kılıcımınla biraz gıdıklayayım.”

“Sırası değil, Starki!.. Biz yedi çocuğu arıyoruz, bir tanesini değil. Bunu unutma... Ya hep, ya hiç!”

Kara Kanca etrafında toplanan korsanlara: “Dağılın ve şu veletleri arayın sessizce...” diye emir verdi.

Korsanları etrafa dağıldı ve orada sadece Kara Kanca ve Starki kaldılar. Kanca tükürür gibi konuştu:

“Kolumu kesen o Peter denen çocuğu yakalamak istiyorum. Bir gün mutlaka bulacağım onu ve parça parça edeceğim!”

Starki, kaptana:

“Kolun kesildi ama gücünü azaltmadı ki, kaptan!..” dedi. “Bir kanca on kola değmez mi?”

“Doğru ama kesilen kolumu timsaha attı o alçak!” diye yakındı Kara Kanca.

“Demek timsahlardan çekmenizin nedeni bu!..” dedi Starki.

“Hayır!..” diye gürledi kaptan, “ben sadece bir tek timsahı çekinirim. O timsah da kolumun etinden çok hoşlandı. Şimdi durmadan peşimde dolaşıyor. Her an beni yutmak için hazır bekliyor.”

Bunları konuşurlarken oradaki bir mantarın üzerine oturdu. Boğuk bir sesle konuştu:

“Starki, aslında şanslı sayılıyorum. O timsahın karnında saat olmasaydı, beni şimdiye kadar çoktan yemişti.”

“Saat mi?” diye şaşkınlıkla sordu korsan.

“Evet! Bu timsah nereden yuttuysa, bir saat yutmuş. Bana ne kadar sinsice yanaşsa, saatin tik taklarını duyup ondan kaçabiliyorum.”

“Peki ama saat günün birinde duruverirse?..”

“İşte ben de bundan korkuyorum!..”

Bunları söyleyen kaptan sıkıntıyla ayağa kalktı.

“Çok sıcak, yanıyorum.”

Hiçbir çabaya gerek kalmadan mantarı kolaylıkla kaldırdı. Alttaki bir delikten dumanlar yükseldi.

İkisi birden, “Bir baca bu!...” diye haykırdılar. Deliğe doğru eğilip incelediler. Dumandan başka, aşağıdan sesler geldiğini de duydular.

Çocuklar tam bir güven içinde, gizli evlerinde oturmuş, oradan buradan konuşuyorlardı.

İki korsan onları dinlerken birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. Mantarı yerine koyup deliği kapadılar. Çevreyi dikkatle gözden geçirince, yedi ağaçta yedi çıkış yerini gördüler.

Starki ellerini ovuşturdu.

“Duydunuz mu, kaptan?” dedi. “Çocuklar Peter Pan’ın adaya döndüğünü söylüyorlardı. Galiba hem çocukların, hem de Peter’ın hesabını kolayca göreceğiz.”

“Şimdi adamları topla...” diye emir verdi kaptan. “Gemiye dönüp kocaman bir pasta yapacağız.”

“Pasta mı!..”

Starki şaşkınlığını gizlemedi.

Kaptan kurnazca gülererek konuşmasını sürdürdü. Pastayı yapıp deniz kızlarının koyuna bırakacaklardı. Çocuklar her gün oraya gelip yüzüyorlar, deniz kızlarıyla oynuyorlardı. Böyle göz alıcı bir pastayı görünce, dayanamayıp hemen yiyeceklerdi.

Starki, kaptanı dikkatle dinliyordu. O susunca:

“Eee...” dedi, “pastayı yiyecekler. Ya sonra?..”

“Sizlere ömür...” dedi Kara Kanca. “Zehirli pastayı yiyene ne olur Starki?”

Starki, kaptanın planını geç anlayabildi. Çok hoşuna gitmişti.

“Sizi kutlarım, efendim!..” dedi. “Şimdiye kadar böyle kurnazca hazırlanmış bir plan duymadım.”

Kaptan keyifle bir şarkı tutturdu:

“Kancayla el sıkışma,

Hayır, sakın yapma!

Kancayla el sıkışırsan,

Yer değiştirir tüm kemiklerin...”

Şarkıyı yarıda kesip çevreye kulak kabarttı. İlk duyulur duyulmaz bir ses yavaş yavaş yükseldi:

Tik tak, tik tak, tik tak ...

Kanca inlercesine:

“İşte beni izleyen katil timsah bu! Baksana, burada olduğumu anlayınca nasıl da geliyor. Hadi hemen kaçalım burdan!..”

WENDY ADINDA DEĞİŞİK BİR KUŞ TÜRÜ

Bütün hayvanların kendisini kovaladığını sanan Soylu, bir süre sonra soluk soluğa çıktı ortaya. Açlıktan dilleri yere sarkmış bir sürü kurt kendisini kovalıyordu. Soylu, arkadaşlarının yanına geldi ve yorgunluktan yerde öylesine kalakaldı.

“N’olur, beni bu kurtlardan kurtarın!” diye yalvardı.

“Ne yapabiliriz ki, Soylu?” dedi biri.

“Peter olsaydı ne yapardı acaba?” dedi bir başkası.

Hepsi bir ağızdan cevap verdiler:

“Tamam, tamam, bacak arası bakış...”

İlginç sözler karşısında hepsi yaklaşan kurtlara arkalarını döndü ve başlarını bacaklarının arasından kurtlara doğru döndürdüler.

Kulaklarını diken kurtlar ansızın durdu. Kısa bir süre onlara baktılar, sonra gerisin geri dönüp kaçmaya başladılar.

Hepsi bir araya toplandı ve konuşmaya başladılar. İçlerinden biri eliyle gökyüzünü göstererek:

“Hey, şuraya bakın!..” diye bağırdı. “Ne kadar büyük bir kuş bu!..”

“Acaba ne cins bir kuş?”

Soylu:

“Cinsini bilemem ama uçarken, ‘Zavallı Wendy’ diye söylendiğini duydum bir ara...” dedi.

“Zavallı Wendy, ne demek acaba?”

Ufaklık hemen bilgiçlik tasladı:

“Wendy adında bir kuş biliyorum ben!” dedi.

Wendy o sırada tepelerindeydi. Çocuklar kızın sesini duyuyorlardı. Çingirak’ın tiz sesi onunkini bastırıyordu; hemen tanıdılar. Bir ağızdan, “Merhaba, Çingirak” diyerek selamladılar.

Çingirak da, “Merhaba...” diye yanıt verdi. Sonra:

“Peter haber gönderdi, bu Wendy’yi vurmanızı istiyor...” diyerek şaşkın şaşkın uçan Wendy’yi işaret etti.

“Peter’in dediğini yapalım, şu Wendy’yi avlayalım!” diyerek eve doğru koştu çocuklar. Oklarını ve yaylarını alıp kızı avlayacaklardı.

Çocuklar gidince, orada sadece Dödük kaldı. Çünkü onun oku ve yayı yanındaydı.

Çingirak bunu anladı ve ona şöyle bağırdı:

“Dödük, göreyim seni, Peter’ın isteğini yap!”

Dödük oku taktı ve yayı gerdi, Wendy’ye nişan aldı. “Kenara çekil, Çingirak!” diye bağırarak oku fırlattı.

Zavallı Wendy yere düştü. Dödük onun yanına koştu. Oku ve yayı elinde, bir kahraman edasıyla baş ucunda durdu. Evden çıkan çocuklar onun çevresini sardılar. Dödük, onlara:

“Çocuklar, geç kaldınız!” dedi. “Peter’ın isteğini çoktan yaptım.”

Ufaklık, yerde yatan Wendy’ye dikkatle baktı.

“Peki ama bu kuş değil ki, bu bir bayan!” diye haykırdı.

Dödük, “Bir bayan mı dedin?” diye sordu korkuyla.

Çocuklar yerde yatan Wendy’ye dikkatle baktılar. Aralarında konuştular.

“Evet, bir bayan...”

“Bir anne yani!”

“İyi yürekli Peter, bize bir anne göndermiş.”

“Biz de onu vurup öldürdük!..”

Korku ve endişe kapılmışlardı. Bu sırada yukardan bir kahkaha duyuldu. Bu, Peter Pan’di. Her gelişinde çocuklara böyle gülerdi.

“Merhaba çocuklar!..” diyerek yere indi.

Kimseden hiç ses çıkmamıştı. DÜDÜK, korkudan hemen bir çalının ardına gizlenmişti. Öbürleri onun başına gelecekleri düşünerek susuyorlardı.

Peter Pan çocuklara:

“Gelişime sevinmemiş gibisiniz. Size çok güzel bir haberim var. Sizlere güzel bir anne getirdim!” dedi.

DÜDÜK bu sırada, “ne olursa olsun!” deyip ortaya çıktı. Hıçkırarak, “Peter, annemizi göstereyim sana...” dedi. Çocukları aralayarak Peter’ı yerde yatan Wendy’nin yanına getirdi.

Peter, Wendy’yi hareketsiz yatarken görünce çok öfkелendi.

“Kim kıydı Wendy’ye?..” diye bağırdı.

DÜDÜK hıçkırarak:

“Ben vurdum, Peter!” dedi. “Ama inan ki yanlışlıkla oldu.”

Peter onu dinleyecek durumda değildi. Eğildi ve kızın göğsündeki oku çıkardı. Onu bir hançer gibi tutarak DÜDÜK’ÜN üstüne atıldı:

“Seni alçak seni!..”

DÜDÜK göğsünü açtı. Peter’a:

“Vur, Peter!” dedi. “Öyle vur ki, hemen öleyim!..”

Peter’in kolu havada kaldı. Arkadaşına vuramayacağını anladı. Ok yere düştü.

Çocuklar rahat bir nefes aldılar. Bu sırada içlerinden biri, "Hey, bayanın kolu kıpırdıyor!.." diye sevinçle haykırdı.

Gerçekten Wendy'nin kolu kıpırdıyordu. Demek ki ölmemişti. Soylu, diz çöküp kızın kalbini dinledi:

"Yaşıyor, yaşıyor!" diye bağırdı sevinçle.

Peter, kızın göğsünde asılı duran, kendi armağanı meşe palamudu yüzüğü gördü. Arkadaşlarına:

"Ok, ona verdiğim öpücüğe çarpmış..." dedi.

Sonra Wendy'ye doğru eğilerek, ona, "N'olur Wendy, çabuk iyileş!.." diye yalvardı.

O sırada Çingirak gelmiş, Wendy'nin ölmediğini görünce ağlamaya başlamıştı.

Çocuklar olayı tüm açıklığıyla anlattıkları için Peter bu olayın Çingirak'ın marifeti olduğunu biliyordu. Ona döndü:

"Bana bak, Çingirak..." dedi. "Sen hain ve kötü kalplisin. Şu andan sonra seninle arkadaş falan değiliz. Şimdi hemen kaybol buradan! Bir daha da karşıma çıkma!"

Çingirak oturup ağladı, yalvardı; ama Peter'ı yumuşamatamadı. O kadar gözyaşı döktü ki, Peter sonunda:

"Peki öyleyse, git. Bir hafta görmeyeyim seni!" diye bağırdı.

Çingirak hemen oradan kaçtı. Suçuna göre çok hafif bir cezaydı aslında.

Çingirak oradan uzaklaşınca, çocuklar aralarında konuşup durdular. İçlerinden biri, Wendy'yi bir yere taşırlarsa sarıntıdan ölebileceğini söyledi. Bir başkası, burada böyle açıkta yatamayacağını belirtti.

Onları dinleyen Peter:

“Peki öyleyse, yattığı yerde Wendy'ye bir ev yapacağız...” dedi.

Sonra iş bölümü yaptı. Herkese ayrı ayrı görevler verdi. Çocuklar sevinç içinde dağıldılar. Büyük bir çabayla evi yapmaya başladılar.

Kimisi Wendy'nin yattığı yerin çevresindeki toprağı düzlüyor, kimisi ağaç kesiyor, kimisi de kesilen ağaçları taşıyorlardı. Ellerinde alet bulunan çocuklar da getirilen ağaçları kesip biçiyorlardı.

Ortalık toz dumana karışmıştı. Bu sırada John'la Michael çıkageldiler.

İki kardeş de uykusuzdu, bitkin hâldeydiler. Yere inerken uyuyakalıyorlar, o zaman biraz yükseliyorlar, sonra uyanıyor, tekrar yere yaklaşıyorlardı.

Michael kendini toparladı. Kardeşine:

“John, uyan!” diye seslendi.

Kardeşi gözlerini ovuşturdu. Kendi kendine, “Annem?.. Annem?..” diye söylendi.

İki kardeş yere inince, gerçekten uçtuklarını anladılar. İşte Peter da karşılarındaydı.

“Merhaba, Peter” dediler.

Ama Peter onları görmemiş gibiydi. O da öbür çocuklar gibi sağa-sola koşturuyor, karıncalar gibi çalışıyordu.

İki kardeş gördüklerine ve Peter’ın davranışına bir anlam veremediler. Yerde yatan Wendy’nin yanına geldiler. Bir süre onu izlediler.

Michael, kardeşine:

“Wendy uyuyor mu acaba?” diye sordu.

“Öyle görünüyor...” dedi John. “Onu uyandırırım da bize bir çorba kaynatsın... Karnım çok acıktı.”

Peter, Kıvırcık’ı yanına çağırdı. İki kardeşi göstererek:

“Şunlar da yapı işinde çalışsın...” diye emretti.

“Baş üstüne, Reis...” dedi Kıvırcık.

Sonra iki kardeşin yanına gelerek, onlara:

“Reis’in emridir, sizler de yapı işinde çalışacaksınız...” dedi.

John şaşkınlıkla:

“Ne evi?” dedi. “Ne reisi?..”

“Wendy için bir ev yapılıyor...” dedi Kıvırcık. “Reis de Peter Pan. Anladınız mı şimdi?”

İki kardeş öbür çocuklar tarafından kesilen ağaçları taşımak için ormana doğru sürüklendiler.

Uzun süre uzaktan balta sesleri, devrilen ağaçların gürültüleri yansıdı durdu. Çocuklar arı gibi çalışıp bir ev yapmada kullanılacak tüm öteberiyi Wendy'nin baş ucuna yığdılar.

Çocuklardan biri elindeki ağacı bırakıp Wendy'ye dik-katle baktı. Sonra doğruldu:

“Hey Peter...” diye bağırdı. “Bayan Wendy uykusunda kımıldanıyor.”

Peter hemen Wendy'nin yanına geldi. Gözlerini açmış, şaşkınlıkla çevresine bakan Wendy'ye:

“Tanrı'ya şükür, iyileştin!” dedi.

Çok mutluydu; yerinde duramıyor, hoplayıp sıçırıyordu. Şarkı söylüyordu sevincinden. Öbür çocuklar da Wendy'nin iyileşmiş olduğunu görünce çok sevindiler. El ele tutuşup kocaman bir halka oluşturdular. Sonra Wendy de kalktı. Şarkılar söyleyip eğlendiler.

PETER, YABAN'I KURTARIYOR

Çocuklar kısa bir sürede evi tamamlayıp güzelce döşediler. Wendy kendisi için yapılan evi çok beğendi ve bütün çocuklara teşekkür etti.

Çocuklar Wendy'yi anne olarak kabul ettiler ve birlikte mutlu bir aile yaşamına başladılar.

Ertesi sabah Wendy uyandı. Bir de ne görsün: Kurt yavrusu karşısındaydı! Hani şu Londra'daki evlerinde düşlediği kurt yavrusu...

İki arkadaş birbirine sarıldı, koklaştı. O andan sonra kurt yavrusu bir saniye bile Wendy'nin yanından ayrılmadı... Her an birlikteydiler.

Sıcak yaz günlerinde topluca Deniz Kızı koyuna giderek orada yüzüyorlardı. Çeşitli oyunlar oynuyorlardı. Bu oyunlardan en çok sevdikleri, Deniz Kızı oyunuydu. Ama

çocuklar deniz kızlarıyla dost değildiler; çünkü deniz kızlarıyla çocukların arası bozuktu. Wendy geldikten sonra araları iyice açılmıştı. Deniz kızları Wendy'yi çekemiyorlar, onu kıskanıyorlardı.

Deniz kızları, Denize Düşenler kayasında güneşleniyor, yatıp uzanıyor, şarkı söylüyor, saçlarını tarıyorlardı. Wendy sessizce kayaya doğru yüzüyordu. Onlara yaklaşıp dost olmak istiyordu ama deniz kızları onu görür görmez suya atlayıp gözden kayboluyorlardı. Giderken de kuyruklarını sallayıp Wendy'ye su sıçratıyorlardı.

Deniz kızları yalnızca Peter'a iyi davranıyorlardı. Öbür çocuklara da Wendy'ye davrandıkları gibi davranıyorlardı. Bir tek Peter başkaydı. O, gelip Denize Düşenler Kayasına rahatça oturuyordu.

Deniz kızları da gelip onun dizinin dibine oturuyorlardı. Peter'la konuşuyorlardı.

Bir gün, Peter kızlardan birinin tarağını aldı ve Wendy'ye armağan etti. Wendy buna çok sevindi. Ama deniz kızlarının kendisiyle neden konuşmadıklarını bir türlü anlayamadı.

Başka bir gün de, tüm aile Denize Düşenler Kayasında güneşlenirken birden ortalık karardı. Ne olduğunu anlayamamışlardı.

Peter hemen ayağa fırladı ve çocukları uyandırdı. Onlara ses çıkarmamalarını söyledi. Ortalığı dinlemeye başladı. Mağaranın öbür başından gelen kürek seslerini duydu.

Çocuklara yavaşça, “Hepiniz suya dalın. Kayaların arasına saklanın. Hiç ses çıkarmayın...” dedi.

Çocuklar nefeslerini tutmuş, yaklaşan kürek seslerini dinliyorlardı. Sesler gittikçe yaklaştı ve sonunda korsanların sandalı görüldü.

Sandaldaki Starki ile Smily’yi hemen tanıdılar. Yanlarında biri daha vardı. Eli kolu bağlı, sandalın arkasında hareketsiz oturuyordu.

Sandal biraz daha yaklaşıncı, onu da tanıdılar. Bu, Kızılderili reisin kızı Yaban Zambağı idi. Korsanlar onu pusuya düşürüp yakalamışlardı. Zavallı kız, başına gelecekleri düşünerek olduğu yerde tir tir titriyordu.

Hain korsanlar onu getirip kayanın üzerine bırakacaklardı. Zavallı kızcağız az sonra sular yükselince, kayayla birlikte suların altında kalacaktı. Ertesi gün sular çekilince, kaya suyun yüzüne sapasağlam çıkacaktı; ama Yaban Zambağı için geri dönemeyecekti.

Yaban Zambağı bunun farkındaydı ve çok korkuyordu. Ama o bir kabile reisinin kızıydı ve bu yüzden korkusunu belli etmemesi gereğine inanıyordu. Dimdik durmaya çalışıyordu.

İki korsan karanlıkta kayayı görmemişlerdi. Sandalın burnu kayaya çarpınca, Starki:

“Dikkat etsene aptal!” diye bağırdı. “Koskoca kayayı görmüyor musun?”

Kızın ayaklarından tuttu. Arkadaşına:

“Şunun kollarından tut...” dedi. “Sular neredeyse yükselecek. Şunu kayaya bırakıp çikalım buradan.”

Kızı sandaldan alıp kayaya bıraktılar. İşleri bitmişti. Gidebilirlerdi artık.

Bu sırada kayanın arkasından iki baş göründü. Bunlar Wendy ile Peter'dı. Wendy böyle bir olayla ilk kez karşılaş-yordu ve çok etkilemişti. İç çekerek ağlıyordu. Peter ise buna benzer pek çok olay görmüştü. Onun için sakın kafayla düşünüp durumu düzeltmekten başka bir düşüncesi yoktu.

Peter, Kara Kanca'nın sesini taklit ederek:

“Hey, beni duyuyor musunuz!” diye bağırdı.

İki adam sesin nereden geldiğini anlamak için sağa sola bakındılar.

Starki, arkadaşına:

Bizim kaptan yüzerek geliyor olmalı.

Tuhaf olan, Peter'ın epey uzakta gizlenmiş olan çocukları da bu sesi Kara Kanca'nın sesi sanmışlardı.

“Eyvah!.. Peter'ı görürse gene dövüşecekler!” diye düşünüyorlardı.

İşte Peter, Kara Kanca'nın konuşmasını böylesine büyük bir beceriyle taklit edebiliyordu.

Aynı sesle yeniden konuştu:

“Çabuk o ipleri çözün ve serbest bırakın kızı!”

“Ama kaptan, nasıl olur bu!”

“Duymuyor musun beni? Çözün şunun iplerini.”

“İyi ama kaptan...” diye kekeleydi iki korsan.

“Daha hâlâ konuşuyorlar, şunlara bak!” diye kükredi Peter. “Yoksa bana karşı mı geliyorsunuz? Anlaşıldı, etiniz kancanın acısını özledi galiba.”

Starki arkadaşına yavaşça fılsıladı:

“Ne oluyor kaptana. Çok tuhaf davranıyor.”

“Dediğini yapalım, kancayı yemek istemem yok yere.”

Yaban Zambağı’nın iplerini kestiler. Kız iplerden kurtulur kurtulmaz suya daldı... Hemep ortadan kayboldu.

Wendy çok heyecanlanmıştı. Kızın kurtuluşuna sevindi. Neredeyse, “Yaşasın Peter!” diye bağıracaktı; ama işler yine karışıyordu. Az ileride Kaptan Kanca’nın sesi duyuldu.

“Hey, sandaldakiler, beni duyuyor musun?”

Peter’la Wendy gizlendiler. Oyunun bundan sonraki bölümü oldukça heyecanlı geçecekti.

Kaptan sandala çıkıp oturdu. Sessizce düşünmeye başladı. Onun bu durumuna çok şaşırان arkadaşları, “Ne oldu, Kaptan? Kötü bir şey mi oldu?” diye sordular.

Kaptan onlara öfkeyle baktı.

“Bundan daha kötüsü olamazdı!” diye haykırdı. Kayıp çocuklar kendilerine bir anne bulmuşlar... Peter getirmiş.

Starki:

“Büyük bir felaket bu!” diye bağırdı.

Öbürünün bu konuda bilgisi yoktu. Sıradan bir korsandı. Çekine çekine, “Anne, kaptan ne demek?” diye sordu.

Kaptan dikkatle suda yüzen bir kümeye baktı. Bu, bir kuş yuvasıydı. Bunu Smily’ye gösterdi. Ona:

“Şu kuş yuvasını görüyor musun?” dedi. “İşte bu yuvayı anne korur. Yuvası suya düşse bile, ne yapar eder yavrularını kurtarır.”

Starki olaya başka bir açıdan bakıyordu. Kara Kanca’ya:

“Bu anne Peter Pan’e yardım ediyor olabilir...” dedi.

Kara Kanca yüzünü buruşturdu. Starki’ye:

“Tam üstüne bastın, Starki...” dedi. “Durum aynen böyle.”

“Kaptan, çocukların annesini kaçıralım. Ondan bizim annemiz olmasını isteyelim. Eğer kabul ederse durum düzelmiş olur...” dedi Smily.

“Fena fikir değil. Çocukları denize atarız. Wendy’yi de gemiye kapatırız. Böylece bizim annemiz olur...” dedi kaptan.

Bu sözleri duyan Wendy elinde olmadan:

“Hayır, asla sizin anneniz olmam!” diye bağırdı.

Kaptan kuşkuyla yerinden sıçradı:

“Nereden geldi bu ses?” diye sordu.

Üçü de dikkatle çevrelerine bakındılar. Ortalıkta kimseyi göremediler.

Kaptan kısa bir aradan sonra aynı konuya döndü.

“Nasıl buldunuz planımı?” diye sordu.

“Harika bir plan...” dedi iki korsan. “Bunu kabul ediyoruz, haydi el sıkışalım. Hepsi ellerini uzatıp dostça tuttular. Elleri ayrılınca, Kara Kanca birden tutsak kızı anımsadı.”

Adamlarına:

“O Kızılderili kızı ne yaptınız?” diye sordu.

Kaptanın şaka yaptığını sanan iki korsan, ona, “Tam senin istediğin gibi yaptık kaptan!” dediler.

“Yani?” diye sordu kaptan.

“Yani iplerini çözüp denize bıraktık...” dedi Starki.

Kaptan beyninden vurulmuşa döndü. Adamlarına haykırdı:

“İplerini çözüp denize mi bıraktınız! Size kim emir verdi de bunu yaptınız? Size kim emir verdi?..”

Starki çok şaşırmişti.

“Biraz önce siz emir verdiniz, biz de emrinizi yerine getirdik!..” dedi.

Kaptan çok sinirlenmişti.

United States

The Department of the Interior has been authorized to acquire land for the establishment of a national monument in the State of New Mexico. The land is situated in the County of Santa Fe, and is known as the "Land of the Anasazi." The land is of great historical and scientific interest, and is of great value to the people of the State. The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument. The land is situated in the County of Santa Fe, and is known as the "Land of the Anasazi." The land is of great historical and scientific interest, and is of great value to the people of the State. The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument.

The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument. The land is situated in the County of Santa Fe, and is known as the "Land of the Anasazi." The land is of great historical and scientific interest, and is of great value to the people of the State. The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument.

The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument. The land is situated in the County of Santa Fe, and is known as the "Land of the Anasazi." The land is of great historical and scientific interest, and is of great value to the people of the State. The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument.

The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument. The land is situated in the County of Santa Fe, and is known as the "Land of the Anasazi." The land is of great historical and scientific interest, and is of great value to the people of the State. The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument.

The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument. The land is situated in the County of Santa Fe, and is known as the "Land of the Anasazi." The land is of great historical and scientific interest, and is of great value to the people of the State. The Department of the Interior has been authorized to acquire the land for the establishment of a national monument.

PETER ile BÜYÜK KORSAN'IN DÖVÜŞMESİ

Kara Kanca, bunun Peter Pan'in işi olduğunu anlamıştı. Ama doğruluğundan iyice emin olmak istiyordu. İki elini boru gibi yapıp yüksek sesle haykırdı:

“Bütün hayaletlere sesleniyorum: Hey, koyda dolaşan hayaletler, beni duyuyor musunuz?”

Peter gizlendiği yerde kıkır kıkır gülüyordu. Kaptan'a bağırarak cevap verdi:

“Evet, duyuyorum...”

Kaptan:

“Kimsin, yabancı? Konuş benimle...” diye bağırdı yine.

“Adım Kara Kanca...” diye alaylı alaylı cevap verdi Peter. “Ben Neşeli Gırgır Gemisi'nin kaptanıyım.”

Kara Kanca öfkeyle bağırdı:

“Hayır! Sen o geminin kaptanı değilsin. Adın da Kara Kanca değil. Olamaz bu...”

Peter bu kez sert bir sesle:

“Sakın bir daha tekrarlama bunu. Yoksa kancayı etine batırırım.”

Korsan bu tehdidi duyunca korktu. Bu kez daha yumuşak bir sesle:

“Adın Kara Kanca’ysa, o hâlde ben kim oluyorum?”

“Sen bir fok balığısın...” diye kıkırdadı Peter.

İki korsan bu sözleri duyunca afalladılar. Gururları incinmişti. Yüksek sesle:

“Bizi şimdiye kadar bir fok balığı mı yönetti?” diye sordular birbirlerine. “Bir fok balığından mı emir aldık şimdiye kadar?”

Kara Kanca’nın işi zordu; ama o, iki korsandan daha akıllıydı. Paniğe kapılmadı. Fok balığı olduğuna inanmamıştı. İş hileye vurup karşısındakinin kim olduğunu öğrenmeyi düşünüyordu. Sesin geldiği yöne döndü ve yumuşak bir ses tonuyla sordu:

“Kaptan Kara Kanca, senin başka bir sesin var mı?..”

Peter bu tür hileleri bilmiyordu. Bu yüzden hemen kendi normal sesiyle cevap verdi:

“Var elbette...”

“İyi... Bir başka adın var mı peki?”

“Evet, bir başka adım da var.”

“Bitki adı mı, maden mi, hayvan mı?”

“Hayır, hayır...” diye cevap verdi Peter.

“Bir erkek çocuk mu?” dedi korsan.

“Hayır, hiçbiri değil.”

“Yoksa bir harika çocuk mu?..” diye sordu korsan.

“Evet, bildin, harika çocuk.”

“Sen İngiltere’de misin?”

“Hayır.”

“Burada mısın?”

“Ne münasebet. Ne işim var benim burada?”

Kanca bunca dil dökmüş, bir sonuç alamamıştı. Arkadaşlarına dönüp:

“Sizler de sorun...” dedi.

“Aklıma bir soru gelmiyor...” diye fısıldadı Smily. Starki’nin aklına soru gelmiyordu. Peter bir zafer çılgılığı attı:

“Yenildiniz!.. Yenildiniz işte. Kabul ediyor musun?”

Korsanlar hep bir ağızdan bağırıldılar:

“Evet, evet... Kabul ediyoruz. Yenildik biz.”

“O hâlde kim olduğumu söylüyorum. İyi dinleyin...” dedi Peter Pan.

Bir-iki saniye sustu. Korsanlar sabırsızlıkla:

“Haydi, söylesene!” dediler.

“Ben Peter Pan'im!..” diye gürlledi Peter. “Anladınız mı şimdi?”

Kara Kanca bir nara attı:

“Sonunda yakaladım seni, Peter Pan...” dedi.

Sonra arkadaşlarına emir verdi:

“Smily, atla suya. Starki sen sandala bak. Peter’ı diri ya da ölü ama kesinlikle yakalayacaksınız. Haydi, hemen!”

Aynı anda Peter gizlendiği yerden, “Hazır mısınız çocuklar?” diye bağırdı.

“Hazırız!.. Hazırız!..”

John daha fazla sabretemedi. Suya atladı ve Smily’yi yakaladı. Boğuşmaya başladılar. Düdük de Starki ile kapıştı. Herkes birbirine girdi. Bir dövüştür başladı. Herkes birbirine vuruyor, ahlar-vahlar birbirine karışıyordu.

Kara Kanca da suya atlamış, korkunç kancasıyla suda daireler çizerek Peter’ı arıyordu. Çevresini kollayarak kayaya tırmandı. Peter da kayanın öbür yüzündeydi. Kara Kanca’yı görmeden o da sessizce kayaya tırmandı.

Elleriyle yoklaya yoklaya kayaya tırmandılar. Kayanın tepesinden elleri birbirine değdi. Peter olan biteni anladı ve bir savaş çığılığı atıp doğruldu. Korsanın belindeki bıçağı çekip aldı.

Kolunu kaldırıp bıçağı saplayacağı sırada, düşmanın-
dan daha yüksekte olduğunu görünce durdu. Bu, kalleşçe

bir davranış olurdu. Elini uzatıp Kara Kanca'yı yukarı çekmek istedi; ama korsan bu fırsatı kaçırmadı. Peter'on elini ısırdı. Peter çok şaşırdı. Çünkü kendi soylu davranışına karşı böyle bir kalleslik beklemiyordu.

Öylesine canı yanmıştı ki, tüm gücü kesildi... Ayakta sallandı. Korsan, kancalı elini birkaç kez daha salladı ve suya atlayıp deli gibi kulaç atmaya başladı. Çocuklar onun yüzünü görünce çok şaşırdılar. Çünkü korsanın gözleri kordudan fal taşı gibi açılmıştı.

Çocuklar korsanın hemen arkasına bakınca, onun neden bu denli korkmuş olduğunu anladılar. Timsah hızla Kara Kanca'yı izliyordu.

Biraz önce kayanın üstünde Peter'a vururken birden tiktaklar duyulmuştu ve Korsan bu sesleri duyanca Peter'la savaşmayı bırakıp hemen suya atlamıştı. Kaptan timsah-tan korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmuyordu.

Gerçi çocuklar da timsah-tan korkuyorlardı ama timsah onları görmüyordu bile. Burnunun doğrultusunda kaptana doğru hızla ilerliyordu.

Timsah uzaklaştı. Bu arada çocuklar Peter ile Wendy'nin ortalıkta görünmediklerini anladılar.

"Peter, Wendy!.. Peter, Wendy!.." diye bağırdılar ve onları aramaya başladılar.

Bir türlü onları bulamıyorlardı.

PETER'LA WENDY ZOR DURUMDA

Peter büyük bir yara almıştı. Wendy ise baygındı. Peter bütün gücünü kullanarak Wendy'yi kayanın üzerine yattırdı. Kendisi de yanına uzandı. İkisi de hareketsiz yatarken, bu sırada deniz kızlarından biri kayaya yanaştı. Wendy'yi ayaklarından tutup suya doğru çekti. Wendy'nin inlemesi Peter'ı uyandırdı, olduğu yerde doğruldu. Olanları görünce hemen Wendy'yi yakaladı ve yukarıya çekti.

Sonra kızın üzerine eğilerek:

“Wendy, uyan, kendine gel...” dedi. “Buradan hemen uzaklaşmamız gerekiyor. Sular yükseliyor. Biraz sonra kayalarla tümüyle sulara gömülecek.”

Wendy rüyada konuşurcasına fısıldadı:

“Öyleyse hemen gidelim, Peter!” dedi. “Nasıl gidelim dersin, yüzerek mi, uçarak mı?”

Peter gerçeği söyledi:

“Kara Kanca beni yaraladı. Korkarım ki ben ne uçabilirim, ne de yüzebilirim.”

Wendy:

“Eyvah, burada kalıp sularda boğulacak mıyız?” dedi.

Peter cevap vermedi. Çaresiz bakışlarla çevresini süzüyordu. Bu sırada bir şey hafifçe koluna dokundu. Peter eğilip onu aldı. Bu, birkaç gün önce Michael’ın elinden kaçıp giden uçurtmanın kuyruğuydu. Peter hemen kuyruğu kendine doğru çekti. Uçurtmayı yanına aldı. Wendy’ye:

“Belki de bu uçurtmayla kurtulabilirsin buradan Wendy...” dedi.

“Beni kaldırırsa seni de kaldırır, Peter...” diye cevap verdi Wendy.

“Hayır. İşte bu olmaz. Çünkü geçen gün Michael ile Kıvırcık denediler. Uçurtma ikisini birden kaldıramadı.”

“O hâlde kura çekeriz. Kim kazanırsa uçurtmayla o gider.”

Peter buna itiraz etti.

“Unutma, sen bir bayansın...” dedi Peter. “Böyle bir şeyi kabul edemem. Önce sen gideceksin.”

Bunları söylerken de uçurtmanın kuyruğunu Wendy’nin beline sıkıca bağladı. Kız ona sarıldı.

“Hayır, seni burada bırakmam, gidemem!” diye bağırdı.

Peter kararlıydı. Hiç cevap vermedi.

“Güle güle, Wendy...” diyerek onu havaya doğru itti.

Böylece, Wendy uçurtmanın kuyruğunda havaya yükseldi.

Peter koyda tek başına kalmıştı. Sular giderek yükseliyor, kaya hızla sulara batıyordu. Elinden bir şey gelmeyen Peter, kayanın üzerinde oturmuş, olacakları cesaretle bekliyordu.

Ansızın bir ses duyuldu. Çok güzel, çok içli, pırıl pırıl bir sestir bu. Deniz kızları doğmak üzere yükselen aya şarkı söylüyorlardı.

Ay yükseldikçe sular da yükselecek, sonunda kaya görünmez olacaktı.

Peter ayağa kalkıp dimdik durdu. Kalbi neşeyle çarpıyordu. Yazgısına meydan okur bir durumu vardı.

Sular yükseldi, yükseldi, kayanın kaybolmasına birkaç karış kalmıştı. Peter o sırada suda çırpınan bir şey gördü. Kendi kendine, “Herhâlde uçurtmanın kuyruğundan kopan bir parçadır...” diye düşündü. Sonra Wendy’nin kurtulmuş olacağını düşününce rahatladı.

Ama Peter’ın gördüğü uçurtma kuyruğu değil, az önce Kara Kanca’nın gördüğü yuvanın annesiydi. Peter’ı kurtarmak için buraya gelmişti. Peter kuşa seslendi:

“Burada ne arıyorsun?”

“Şu yuvaya atla...” dedi kuş ona. “Yuva senin ağırlığını taşır, akıntıyla buradan çıkıp kurtulursun.”

Peter yuvaya atladı. Yuva kayadan kurtulup yüzmeye başladı. Peter başını kaldırıp kuşa teşekkür etmek istedi. Kuş, başının üstünde dolanıp duruyordu. Peter kuşun kendisine teşekkür etmesini beklediğini düşündü. Oysa kuş bambaşka bir amaçla orada dolanıyordu.

Ana kuş, yuvadaki yumurtalarının ne olacağını merak ediyordu. Bakalım Peter, yaptığı bu iyiliğe karşılık yumurtalara nasıl davranacaktı.

Kendi kendine, “Belki kırıp atar...” diye düşündü... Titremeye başladı. Bunu görmemek için başını tüylerinin arasına soktu. O sırada Peter yuvadaki iki iri yumurtayı gördü... Eğilip aldı. Dikkatle inceledi.

Acaba ne yapmalıydı? Hayatını kurtaran anne kuşun canı gibi sevdiği bu yumurtaları kırmadan nasıl saklamalıydı?

Çevresine bakarken kayanın kıyısında duran Starki'nin şapkasını gördü. Eline alıp baktı. Şapka muşambadan yapılmıştı. Yüksek kenarlı olduğu için su alıp batmazdı da.

Kendi kendine, “Tam yumurtalara göre yapılmış bir gemi...” dedi. Yumurtaları usulca alıp şapkaya koydu.

Starki'nin şapkası, içinde yumurtalarla açığa doğru yüzmeye başladı.

Yumurtalar çıktıktan sonra yuva daha rahat bir durum almıştı. Peter yuvanın içinde oturabilirdi. İsteddiği zaman da ayakta durabilirdi. Peter gömleğini çıkarıp rüzgâra doğru tuttu. Az sonra rüzgâr gömleği doldurdu. Yuva hızla ilerlemeye başladı. Kuş:

“Sana hayranım, Peter...” dedi. “Yumurtalarımı kurtardın. Doğrusu bu kadar kibar olduğunu bilmiyordum senin.”

Peter sonunda karaya çıktı. Yuvarı kuşun kolaylıkla bulabileceği bir yere çekti. Fakat kuş şapkayı çok beğenmişti. Bundan böyle şapka içinde oturmaya karar verdi.

Peter ağır ağır yürüdü. Çocukların yer altı evine geldi. Oraya varınca, Wendy’yi sağlıklı buldu ve çok sevindi. Wendy de onu karşısında görünce çok sevindi... Kucaklaştılar.

THE JOURNAL OF THE ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED QUARTERLY
BY THE EDITOR, 21, BEDFORD SQUARE, LONDON, W.C.1
VOLUME 100, PART 1, 1970
CONTENTS
The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland
is published quarterly by the Editor, 21, Bedford Square, London, W.C.1
The subscription price of the Journal (which includes postage) is £12.00 per annum
in advance. Single parts are £3.00. The price of the Journal for subscribers in the
United States and Canada is \$24.00 per annum in advance. The price for subscribers
in all other countries is £12.00 per annum in advance. The price for subscribers in the
United States and Canada is \$24.00 per annum in advance. The price for subscribers
in all other countries is £12.00 per annum in advance.

The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland
is published quarterly by the Editor, 21, Bedford Square, London, W.C.1
The subscription price of the Journal (which includes postage) is £12.00 per annum
in advance. Single parts are £3.00. The price of the Journal for subscribers in the
United States and Canada is \$24.00 per annum in advance. The price for subscribers
in all other countries is £12.00 per annum in advance. The price for subscribers in the
United States and Canada is \$24.00 per annum in advance. The price for subscribers
in all other countries is £12.00 per annum in advance.

The Journal of the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland
is published quarterly by the Editor, 21, Bedford Square, London, W.C.1
The subscription price of the Journal (which includes postage) is £12.00 per annum
in advance. Single parts are £3.00. The price of the Journal for subscribers in the
United States and Canada is \$24.00 per annum in advance. The price for subscribers
in all other countries is £12.00 per annum in advance. The price for subscribers in the
United States and Canada is \$24.00 per annum in advance. The price for subscribers
in all other countries is £12.00 per annum in advance.

KORSANLAR ANİDEN SALDIRIYOR

Peter Pan ve çocuklar, kabile reisinin kızını korsanların elinden kurtarmışlardı. Bu yüzden tüm kabile halkı, kendilerini Peter Pan'e çocuklara karşı borçlu hissediyorlardı. Çocukların ve Peter Pan'in yaptığı iyi bir davranıştı ve yüreklilikti. Buna en iyi şekilde karşılık vermek istiyorlardı.

Kabile ileri gelenleri bir toplantı yaptı ve bazı kararlar aldılar. Bu kararlara göre her gece bir grup savaşçı, çocukların evi yakınında nöbet tutacaktı. Böylece onları korsanların saldırılarına karşı koruyacaklardı.

Kabile, çocuklar için ava çıkıp hayvan avlayacaktı. Avladıkları hayvanların eti çocuklara verilecekti. Böylelikle çocuklar bol bol et yiyecekti.

Bundan böyle Peter Pan'in adı Büyük Beyaz Tüy'dü. Onu gören Kızılderililer hemen önünde diz çöküyordu.

Yerlere kapanarak selam veriyorlardı. Bu da Peter Pan'ın çok hoşuna gidiyordu.

Reisle karşılaşınca, ona:

“Büyük Beyaz Tüy, çocukları koruduğu için büyük reise teşekkürlerini bildirmekle onur duyar...” dedi.

Kabile reisi bu sözlerden çok hoşlandı. Peter'ın önünde saygıyla eğildi.

“Kabile halkı ve ben, Yaban Zambağı'nı kurtaran Büyük Beyaz Tüy önünde saygıyla eğiliriz...” dedi.

Böylece, Kızilderililerle çocuklar arasında karşılıklı dostluk ve nezaket yarışı başladı.

Çocuklar geceleri güvendeydi, rahatça uyuyorlardı. Onlar uyurken, Kızilderili dostları onları bekliyordu.

Bir gün çocuklar ve Kızilderililer çok yorucu bir gün geçirdiler. Gece erken saatte yataklarına girdiler. Çocuklar aşağıda yedi kapılı evlerindeydiler. Battaniyelerine sarılmış, savaşılar ise yukarıda, toprak üstünde yatıyorlardı.

Çocuklar yatmadan önce, Peter dışarıya çıkmıştı. Dışarıda zamanı öğrenip gelecekti. Zamanı öğrenmek için de timsahı bulması gerekiyordu. Timsahı bulacak, sonra başını onun karnına dayayıp saatin kaç olduğunu anlayacaktı.

O akşam yemekte epeyce eğlenmişlerdi. Peter orada olmadığı için sandalyesi boş duruyordu. John elini kaldırıp söz istedi:

“Peter'ın sandalyesine oturabilir miyim?” diye sordu.

Wendy bu öneriye pek şaşırdı:

“İyi ama o sandalye boş olsa bile babanın sandalyesi oğlum...” dedi.

“Ama o bizim asıl babamız değil ki!.. Zaten baba rolünü de pek başaramıyor. Bir babanın çocuklarına nasıl davranması gerektiğini ona ben öğretiyorum.”

Onları dikkatle dinleyen Düdük:

“Acaba ben iyi bir baba olabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır, olamazsın...” diye cevap verdi Wendy.

Düdük bu kez Michael’a döndü:

“Madem baba olamıyormuşum, o hâlde bebek olayım bari...” dedi.

“Hayır, olmaz...” dedi Michael.

Biraz sonra çocuklar, aralarında tartışmalara giriştiler.

“Hey, ufaklık, masaya doğru öksürme!..”

“Anne, baksanıza ikizler et yemeğinden önce tatlı yiyorlar.”

“Kıvırcık, elmayla ekmek birlikte yenmez.”

“Soylu, ağzında lokma varken konuşulmaz... Çok ayıp!”

“İkizlerden şikâyetçiyim ben!”

“Ben de Kıvırcık’tan şikâyetçiyim.”

Gürültü giderek artıyordu. Kim ne söylüyor, anlamak olanaksızdı.

Wendy gerçek bir anne gibi yakındı bu durumdan:

“Ah, ah, çocuklar bir türlü söz dinlemiyorlar!”

İşte yemek bu gürültü içinde yendi. Sofrayı hep birlikte topladılar. Yemekten sonra Wendy oturmuş dikiş dikiyor, çocuklar da aralarında konuşup oynuyorlardı.

Yukarıda bir ayak sesi duyuldu. Wendy hemen:

“Haydi çocuklar, Peter geliyor...” dedi. “Onu karşılayalım.”

Peter geldi. Topladığı cevizleri çocuklara dağıttı. Wendy’ye de saatin kaç olduğunu söyledi.

Sonra küçüklerin isteği üzerine hep birlikte şarkı söyleyip dans etmeye başladılar. Onlar dans ederlerken gölgeleri de duvarlarda dans ediyordu. Aynı anda dışarıda da kimi gölgeler dans edenlerden daha hızlı hareketlerle eve doğru yaklaşıyorlardı.

Bir süre sonra yorulup dansı bıraktılar. Yedi çocuk yatağa girdiğinde, Wendy masal anlatmaya başladı:

“Ülkenin birinde Mister Darling adında bir beyefendi vardı...” dedi. Eşinin adı da Misis Darling’di...”

John iç geçirdi:

“Ben onları tanıyordum bir zamanlar...” dedi.

Wendy, bunları duymamış gibi, anlatmasına devam etti:

“Darlinglerin bir evleri vardı...” dedi.

Bu kez de Düdük onun sözünü kesti:

“Anneciğim, bu bölümü biliyoruz...” dedi. “Çocuklardan sonraki bölümü anlatsanız.”

Aslında Ddk haklıydı. Çünkü Wendy her gece buraya gelmeden önceki yaşantılarını bir masal gibi anlatıyordu. Çocuklar da bu masalı son harfine kadar ezberlemişlerdi.

Wendy, bu istek üzerine masalın büyük bir bölümünü atlayarak sözü Düşler Adası'na getirdi:

“İşte böylece, bir gece Düşler Adası'na uçtular...” diye sürdürdü anlatmasını.

“Hey, Wendy...” diye atıldı Ddk. “Oradaki çocuklardan birinin adı Ddk müydü yoksa?”

“Evet, Ddk't.”

“Yaşasın, ben de masala girdim!” dedi Ddk.

“Gürültü etmeyin...” dedi Wendy, “şimdi bir de geriye kalan o mutsuz annenin durumunu bir düşünün. O zavallı anne çocuklarının boş yataklarını gördükçe, kim bilir ne kadar zlyordur.”

“Zavallı!” dedi ikizlerden biri.

“Kızın annesi o pencereyi sürekli açık tuttu...” dedi Wendy. Bir süre sonra çocuklar uçarak gelecekler ve pencereden içeriye rahatça girebileceklerdi.

Peter oturduğu sandalyede huzursuzca kımıldadı.

“Peter, neyin var, ne oldu?” diye sordu Wendy.

“İyiyim, yok bir şey!...” dedi Peter.

“Hayır, sen bir şeye sıkılmışsın... söyle.”

Peter daha fazla dayanamadı.

“Sözü döndürüp dolaştırıp hep bu noktaya getiriyorsun...” dedi. “Seni burada zorla tutmuyorum. Eğer istersen, kardeşlerini de al git buradan. Biz başımızın çaresine bakarız.”

“Hayır, Peter...” dedi Wendy. “Sen gelmezsen hiçbir yere gitmem. Çocuklar ve sen, hepiniz gelerseniz, o zaman giderim.”

Çocuklar böyle konuşuyordu. Bu sırada yukarıda hızla bazı olaylar geliyordu.

O gece, korsanlar ani bir baskınla çocukları, özellikle Peter’ı ele geçirmeyi planlıyorlardı. Sessizce çocukların bulunduğu yere gelmişlerdi.

Bütün ağaçların dibini ayrı ayrı inceliyorlardı. Kapıları bulmaya çalışıyorlardı.

Kızılderililer, karanlıkları delen bakışları, çok uzaklardan koku alma ve ses duyma yetenekleriyle onların gelişini çok önceden algıladılar. Hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi battaniyelerine sarıldılar.

Yaban Zambağı, korkusuz savaşçının korumasındaydı. Hepsi silahlı olarak bekliyorlardı.

Kızılderililer, Kara Kanca’nın ne kadar kallesiz olduğunu düşünmemişlerdi. Bu yüzden, hain korsan onları uyutmuştu. Adamlarının birkaçını başka tarafa göndermiş, ötekilerini de apaçık bir şekilde Kızılderililerin bulunduğu tarafa yollamıştı. Zavallı Kızılderililer de sadece bu korsanları görmüşler ve ona göre önlem almışlardı.

Kara Kanca'nın planı başarıyla uygulandı. Korsanlar, Kızilderilileri alt etmeyi başardılar. Çocukların evlerinin bulunduğu bölgeyi ele geçirdiler.

Kara Kanca için Kızilderililer hiç önemli değildi. Onun asıl amacı, Peter ve çocukları yakalamaktı. Bu nedenle Kızilderilileri göstermelik olarak izlediler. Onlar uzaklaşınca, hepsi gizli evi aramaya başladılar.

Çocuklar aşağıda bu gürültüleri duymuşlardı. Savaş olduğunu anlamışlardı. Kızilderililerin savaş çığlıklarıyla korsanların naraları birbirine karışıyordu.

Bir süre sonra ortalık yatıştı... Sesler kesildi. Kim kazanmıştı acaba? Kızilderililer kazanmışlarsa, davul çalarak başarılarını kutlardı.

Kara Kanca yukarıdaydı. Bu konuşmaları bacadan dinliyordu. Bu konuşmaları duyunca emir verdi ve Kızilderililerin bıraktıkları davullar çalınmaya başlandı.

Davul sesini duyan çocuklar sevinçle bağırdılar. Kızilderililerin kazandığını sanıp onları kutlamaya hazırlandılar.

İlk önce Kıvırcık çıktı yukarı. Korsanlar onu kısıkıvrak yakaladı... Ağzını kapattılar. Sonra öbür çocuklar teker teker yukarıya çıktı. Korsanla onları da sımsıkı yakaladı.

Kızilderililerin zaferini kutlamak için yukarıya çıkan çocukların hepsi esir alınmıştı. Korsanlar, çocukları bağlayıp bir ağacın kalın gövdesine sımsıkı sardılar.

The first of these is the fact that the
 second of these is the fact that the
 third of these is the fact that the
 fourth of these is the fact that the
 fifth of these is the fact that the
 sixth of these is the fact that the
 seventh of these is the fact that the
 eighth of these is the fact that the
 ninth of these is the fact that the
 tenth of these is the fact that the
 eleventh of these is the fact that the
 twelfth of these is the fact that the
 thirteenth of these is the fact that the
 fourteenth of these is the fact that the
 fifteenth of these is the fact that the
 sixteenth of these is the fact that the
 seventeenth of these is the fact that the
 eighteenth of these is the fact that the
 nineteenth of these is the fact that the
 twentieth of these is the fact that the
 twenty-first of these is the fact that the
 twenty-second of these is the fact that the
 twenty-third of these is the fact that the
 twenty-fourth of these is the fact that the
 twenty-fifth of these is the fact that the
 twenty-sixth of these is the fact that the
 twenty-seventh of these is the fact that the
 twenty-eighth of these is the fact that the
 twenty-ninth of these is the fact that the
 thirtieth of these is the fact that the
 thirty-first of these is the fact that the
 thirty-second of these is the fact that the
 thirty-third of these is the fact that the
 thirty-fourth of these is the fact that the
 thirty-fifth of these is the fact that the
 thirty-sixth of these is the fact that the
 thirty-seventh of these is the fact that the
 thirty-eighth of these is the fact that the
 thirty-ninth of these is the fact that the
 fortieth of these is the fact that the
 forty-first of these is the fact that the
 forty-second of these is the fact that the
 forty-third of these is the fact that the
 forty-fourth of these is the fact that the
 forty-fifth of these is the fact that the
 forty-sixth of these is the fact that the
 forty-seventh of these is the fact that the
 forty-eighth of these is the fact that the
 forty-ninth of these is the fact that the
 fiftieth of these is the fact that the
 fifty-first of these is the fact that the
 fifty-second of these is the fact that the
 fifty-third of these is the fact that the
 fifty-fourth of these is the fact that the
 fifty-fifth of these is the fact that the
 fifty-sixth of these is the fact that the
 fifty-seventh of these is the fact that the
 fifty-eighth of these is the fact that the
 fifty-ninth of these is the fact that the
 sixtieth of these is the fact that the
 sixty-first of these is the fact that the
 sixty-second of these is the fact that the
 sixty-third of these is the fact that the
 sixty-fourth of these is the fact that the
 sixty-fifth of these is the fact that the
 sixty-sixth of these is the fact that the
 sixty-seventh of these is the fact that the
 sixty-eighth of these is the fact that the
 sixty-ninth of these is the fact that the
 seventieth of these is the fact that the
 seventy-first of these is the fact that the
 seventy-second of these is the fact that the
 seventy-third of these is the fact that the
 seventy-fourth of these is the fact that the
 seventy-fifth of these is the fact that the
 seventy-sixth of these is the fact that the
 seventy-seventh of these is the fact that the
 seventy-eighth of these is the fact that the
 seventy-ninth of these is the fact that the
 eightieth of these is the fact that the
 eighty-first of these is the fact that the
 eighty-second of these is the fact that the
 eighty-third of these is the fact that the
 eighty-fourth of these is the fact that the
 eighty-fifth of these is the fact that the
 eighty-sixth of these is the fact that the
 eighty-seventh of these is the fact that the
 eighty-eighth of these is the fact that the
 eighty-ninth of these is the fact that the
 ninetieth of these is the fact that the
 ninety-first of these is the fact that the
 ninety-second of these is the fact that the
 ninety-third of these is the fact that the
 ninety-fourth of these is the fact that the
 ninety-fifth of these is the fact that the
 ninety-sixth of these is the fact that the
 ninety-seventh of these is the fact that the
 ninety-eighth of these is the fact that the
 ninety-ninth of these is the fact that the
 hundredth of these is the fact that the

KARA KANCA PETER'İ ZEHİRLİYOR

Kara Kanca:

“Şimdi de Peter Pan’i yakalayacağız...” dedi. “Çok dik-katli olun; çünkü Peter çok kurnazdır. Fakat bu kez onu yakalayacağım. Ayaklarıma kapanacak, göreceksiniz!..” diye haykırdı.

Kara Kanca çok aradı ve sonunda gizli geçitlerden birini buldu. Oradan süzüldü, aşağıya indi. Sessizce Peter’i seyretti. Peter yataktaydı. Hiçbir şeyden haberi yoktu... Mışıl mışıl uyuyordu. Korsan, elini uzatsa Kara Kanca’yı göğsüne daldırabilirdi. Ama istediği bu değildi. Peter Pan’i böyle rahatça değil, işkenceyle öldürecekti. Böylelikle adamları arasında daha büyük bir güç sağlamış olacaktı.

Fakat Peter Pan uykusunda bile öyle alaycı, öyle horlayıcı görünüyordu ki, korsan öfkelendi. Bu yüzden işi uzatmadan bitirmeye karar verdi.

Cebinde taşıdığı zehirden bir tutam çıkardı, Peter Pan'ın baş ucunda duran bardağa boşalttı. Peter uyanınca bu sudan içecek, her şey sona erecekti.

Kara Kanca kurbanına bir kez daha baktı. Sonra gizli geçitten geçerek ormana çıktı. Pelerinine sarılıp karanlığın içinde kayboldu.

O sırada birisi kapıyı tıklattı.

“Kimsiniz?” diye sordu Peter.

Gelen Çingirak'tı, gidip kapıyı açtı. Perinin üstü başı çamur içinde, yüzü ölü yüzü gibi solgundu... Nefes nefeseydi.

Peter'a korsanların tüm çocukları esir aldıklarını anlattı. Wendy ile birlikte hepsini bir süre bağlı olarak ormanda tutmuşlar, sonra da gemilerine götürmüşlerdi.

Peter bunları üzüntüyle dinledi... İçi yanıyordu. Baş ucundaki bardağa uzandı.

Çingirak:

“Hayır!..” diye haykırdı. “İçme onu. O su zehirli!”

“Zehirli mi?” diye sordu Peter. “Kim koydu zehiri?”

“Kara Kanca koydu...” diye cevap verdi.

“Kara Kanca'nın burada işi ne?..” dedi Peter. “Eğer ben uyurken geldiyse, zehire ne gerek var? Göğsüme bir kanca atar, işimi bitirirdi... Öyle değil mi?”

Suyun zehirli olduğuna inanmayan Peter, elini bardağa doğru uzattı. Bardağı ağzına dayadı. Bunu gören Çingirak

hemen havalanıp Peter'ın ağzına giren suyu içiverdi. İçer içmez de sarhoş gibi sallanmaya, takla atmaya başladı.

Peter o zaman suyun gerçekten zehirli olduğunu anladı. Bardağı elinden attı.

Peri'ye:

"Ne oldu sana?" diye sordu.

"Peter, ben sudan içip zehirlendim!.." diye inledi Çingirak.

Gerçekten Çingirak giderek kötüleşiyordu... Işığı giderek sönüyordu. Sesi soluğu çıkmaz olmuştu. Peter, bu ışık sönünce perinin öleceğini biliyordu. Onu kurtarmak için dünyanın her yerinde yattıkları yerde geceleri Düşler Adası'nı gören tüm çocuklara seslendi:

"Haydi, el çırpın!" diye haykırdı. "Çingirak'ın ölmesini istemiyorsanız el çırpın, el çırpın!.."

Aynı anda, dünyanın dört bucağında binlerce çocuk, öyle içten duygularla el çırpıldılar ki, yer gök inledi. Perinin ışığı giderek parladı. Sonunda peri yattığı yerde dimdik doğruldu. Odanın içinde yeniden hızla uçmaya başladı.

Peter buna çok sevindi... Silahlarını kuşandı. Çingırağı da alıp yukarıya çıktı.

"Şimdi de gidip Wendy ile çocukları kurtaralım..." dedi.

Son olaylardan ötürü korsanlara, hele hele Kara Kanca'ya karşı çok öfkeliydi. Öylesine bir kin duyuyordu ki, o güne kadar hiç yapmadığı bir şeyi o gün yaptı. Ya o ölecek, ya da ben!.." dedi.

KORSAN GEMİSİNDE

Kara Kanca büyük bir zafer kazanmıştı ama yine de sevinçli değildi. Güvertede sinirli sinirli dolaşıp duruyordu. Canı çok sikkindi. Herhâlde Peter Pan'ın yemini gecenin karanlığı içinden sızarak kalbine dolmuştu. Kafası karma-karışık. Ayrıca çok yorgun ve bitkindi.

Bir süre sonra içtiği şarabın da etkisiyle güverteye boylu boyunca uzandı ve çok geçmeden horlamaya başladı.

O uyuyunca, korsanlar kendi aralarında eğlenmek istediler. Eğlenceleri gittikçe arttı ve gürültüleri yeri göğü kapladı.

Kara Kanca gürültüye uyandı.

“Kesin sesinizi köpekler!..” diye haykırdı. “Yanınıza gelirim hepinizi parça parça doğrarım.”

Kaptan yerinden doğrulup çocuklara yaklaştı. Teker teker göz gezdirdi üstlerinde.

“Bu gece balıklara yem olacaksınız!” dedi. “Ama aranızdan iki kişiyi miço olarak gemide alıkoyacağım. Kim gönüllü olmak istiyor?”

Çocuklar aralarında konuştular. Hiç kimse, yaşamı karşılığı da olsa, gemide çalışmayı istemiyordu. Kara Kanca bu duruma çok kızdı:

“Eh, o hâlde hepinizi balıklara yem yaparım!” diye güreledi. Sonra tayfalarına:

“Getirin şu veletlerin annelerini!..” diye emretti.

İki tayfa koşup Wendy’yi güverteye çıkardılar. Wendy başı yukarıda ve dimdikti. Kendi yaşamına hiç önem vermiyordu. Kaptana:

“Çocukları öldürecek misin hain korsan?” diye sordu.

Kaptan keyifli keyifli güldü.

“Ölecekler!..” dedi, “hepsi ölecek! Haydi onlara son konuşmanı yap da dinleyelim...” dedi.

Wendy çocuklara döndü:

“Korkmayın yavrularım Hepiniz birer kahramansınız. Birer kahraman olarak ölmesini bilin. Hiçbir zaman bu pis korsanlara boyun eğmeyin!” dedi.

Kızın konuşması korsanları bile etkilemişti.

Eli kolun bağlanan Wendy’nin yüzünü denize doğru çevirdiler. Böylece çocukların denize atılışlarını görmesini sağlayacaklardı.

Tam bu sırada denizde bir tik tak, tik tak sesi duyuldu. İşte bu, Kara Kanca için ölüm demekti. Olduğu yerde titredi. Yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Dizleri büküldü... Yere yıkıldı. Adamlarına:

“Alın beni buradan, kaçırın!” diye yalvardı. Alın, saklayın beni. Görmesin o canavar.

Korsanlar, kaptanın etrafını sardılar. Çocuklar timsahın gemiye tırmanışını izlemek için küpeşteye koştular. Ama orada timsah yerine Peter’ı görünce çok sevindiler.

Peter, timsahın tik taklarını taklit ederek gemiye yaklaşmış, korsanları güverteden uzaklaştırmış ve şimdi rahatça gemiye çıkmıştı.

İkinci kaptan bu sırada kamarasından çıkmış, onlara doğru ilerliyordu. Ne olduğunu anlayamadan Peter’ın başına vurduğu topuzla yere serildi.

Peter bir gölge gibi sessizce aşağıya, kamaraların bulunduğu bölme kaydı.

Bu arada timsahın tik takları duyulmaz olunca Kara Kanca kendine gelmiş, eski kıyıci ve kaba hâlini almıştı.

Şimdi çocuklardan her zamankinden daha çok nefret ediyordu. Kızgınlığından kudurmuş gibiydi.

“Jukers!..” diye haykırdı. “Çabuk benim kamaradaki kediyi getir!..”

Kim bilir kediyle ne oyunlar yapacaktı çocuklara!

Kaptanın söylediklerini küpeşteden dinleyen çocuklar birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. Çünkü Peter kaptanın kamarasındaydı. İşler kızışıyordu. Ortalık karışacaktı yeniden.

Kediyi almak için kamaraya giren Jukers, ortalarda yoktu. Kaptan onu araması için İtalyan Cacco'yu gönderdi. Cacco koşa koşa ayrıldı. Bir saniye sonra nefes nefese geri döndü.

"Jukers ölmüş!.." diye haykırdı. "Hançerlemişler onu."

Kaptan gürledi:

"Kamaraya git, Cacco!" dedi. "O yaratık her kimse al, getir buraya!.."

Cacco kamaraya doğru ilerledi. Aynı çığlık ve ardından bir kahkaha duyuldu.

Kara Kanca korkudan titreyen adamlarına:

"Biriniz ona yardıma gitsin..." dedi.

Buna kimse yanaşmadı. Çünkü kamarada ne olduğu bilinmiyordu. Belki de hortlaklar basmıştı gemiyi. Kaptan o zaman kurnaz kurnaz güldü:

"Şu veletleri tığın kamaraya..." dedi. "O yaratık her neyse, biraz da çocuklarla oynasın."

Korsanlar hemen çocukları yakaladılar. İte kaka kamaraya soktular. Kapıyı da üstlerinden kapadılar.

Peter kamarada bulunduğu anahtarla hepsinin ellerini ve ayaklarını bağlayan zincirleri çözdü. Elleri iyi kötü birer silah tutuştu. Sessizce güverteye çıktılar. Wendy'nin iplerini de kestiler. Korsanlar çocukların, kamaranın lumbozundan

tırmanarak güverteye çıkışını görmemişlerdi. Çünkü hepsi kamaranın kapısında bekliyorlardı.

Peter hazırlıkların tamam olduğunu görünce alaylı alaylı güldü.

Korsanlar o zaman rahat bir nefes aldılar. Kamaradaki yaratığın çocukları öldürdüğünü sandılar.

Kara Kanca kısa bir süre düşündü... Sonra adamlarına:

“Bütün bunlar o kızın başının altından çıkıyor...” dedi.

Şimdi biz bu yaratığı kamarada bırakalım, yukarı çıkalım.

Yukarı çıkıp orada duran Wendy’yi denize atacaklardı. Geminin direğine bağlı Wendy’ye baktılar. Pelerinine sarılı Wendy, orada hareketsiz duruyordu.

Kara Kanca kahkalarla gülerek:

“Küçük anneciğim!” dedi. “Çocukların kamaramda toz oldular. Şimdi sıra sana geldi.”

Korsanlar Wendy’yi denize itmek için ilerlediler. Aynı anda pelerin yere düştü. Elinde kılıcıyla Peter Pan belirdi. Onlara:

“Sizi korkak yaratıklar...” dedi. “Bir bayanı denize atmak cesaret değil. Kolaysa gelin de beni atın bakalım!”

Korsanlar, o zaman kamarada olup biteni anladı. Bacak kadar bir çocuk kendileriyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Kaptan öylesine öfkeliydi ki, öfkesinden titriyordu. Bir süre konuşamadı, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Korsanlara:

“Saldırın, lime lime edin onu!” diye bağırdı.

Aynı anda Peter da bağırdı:

“Haydi çocuklar, saldırın!”

Korsanlar afallamıştı. Kamaraya kapadıkları çocuklar, ellerinde silahlarla üzerlerine saldırıyorlardı. Öylesine şaşır-mışlardı ki, pek çoğu kaçıp saklandı. Ama ufaklık akıllıca davranıp feneriyle çevreyi tarayıp hepsinin saklandıkları yerleri buldu. Korsanlar o kadar korkmuştu ki, korkudan öleceklerdi.

PETER PAN ile KAPTAN DÜELLO YAPIYOR

Çocuklar Kara Kanca'nın çevresini sarmışlardı. Bu arada Çöbür korsanlar ya ölmüş, ya da gemiden atlayıp kaçmıştı. Aralarından birkaçı da yaralıydı. Güvertede inliyor, yerlerde kıvranıp duruyorlardı.

Peter Pan:

"Siz çekilin, Kaptan benimle dövüşmeyi ister herhâlde!" dedi gülerek.

İki düşman karşılıklı duruyordu. Kara Kanca yere tükürdü.

"Seni velet seni!.." diye haykırdı. "Parçalara böleceğim seni!"

"Alçak haydut!.." diye cevap verdi Peter Pan. "Asıl ben seni parçalara böleceğim!"

Korkunç bir düello başladı. Peter Pan de, Kaptan da kılıç ustasıydı. Şiddetle saldırıyor, karşı saldırıları büyük bir serinkanlılıkla geri çevirmeyi başarıyorlardı.

Kara Kanca'nın eline kan döküldü. Dökülen kana öfkeyle baktı. Kendi kanını görmekten nefret ederdi. Eli ayağı ke-sildi... Kılıcı elinden düştü. Ama Peter onun bu zayıf durumundan yararlanmayı düşünmedi. Kılıcını alması için ışaret etti. Kaptan kılıcı yerden aldı.

Düello yeniden başladı. Peter Pan, Kara Kanca'yı birkaç yerinden daha yaraladı. Kara Kanca zor durumda kalmıştı. Çakmağını çıkararak barut deposuna uzanan fitili ateşledi. Sonra kahkahalarla güldü:

"İki dakikanız kaldı!.." diye haykırdı. "İki dakika sonra hepimiz havaya uçacağız!"

Peter Pan buna şaşırmadı. Hemen depoya koşup fitili yerden aldı, denize attı. Korsanın bu planı da tutmamıştı.

Sonra geminin küpeştesine çıktı. Oradan denize atlayıp yüzerek kaşmayı planlıyordu. Nasıl olsa Peter Pan kendisine yetişemezdi.

"Haydi gel!.." dedi. "Gel!.. şu silahsız adama saldır da yiğitliğini göster bakalım."

Gerçekten kaptanın elinde hiçbir silah yoktu. Peter Pan'ın elinde ise bir hançer vardı. Kaptan'a doğru ilerliyordu.

Peter Pan bu sözleri duyunca hançerini yere attı.

“İşte silahımı attım...” dedi. “Gel de teke tek dövüşelim.”

Kaptan'a doğru yürüdü. Kara Kanca eğer onu da denize düşürebilirse, suda yenebileceğini düşündü. Peter Pan'den daha güçlüydü nasıl olsa. Suda daha iyi dövüşebilir, Peter'ı boğabilirdi.

Peter Pan kendine bir kol mesafesi yaklaşınca onu kendine çekti. Kısa bir itişme oldu. İkisi birden denize düştüler. Çocuklar küpeşteye koşup aşağıya baktılar.

Ama işler kaptanın düşündüğü gibi olmadı. Çünkü timsah gemiye yanaşmıştı, orada bekliyordu. Karnındaki saat bir süre önce durduğu için kaptan onun gelişini duymamıştı. Suyu düşer düşmez, timsahı gören kaptan neye uğradığını şaşırıldı. Timsah onun üzerine atıldı. Önce kanlar akan kolunu kopardı bir ısırışta... Sonra kaptanın korkunç çığlıkları arasında onu yuttu.

Peter Pan de halatlara tutunarak gemiye tırmanmıştı.

Çocuklar Peter Pan'i, “Yaşa, var ol Reis! Kahraman Peter Pan!” diye bağırarak, alkışlarla karşıladılar. Birbirlerine sarılıp bir sevgi yumağı oluşturdular.

Wendy geminin mutfağında ve kilerinde ne bulduysa, hepsinden güzel yemekler yaptı. Hava kararırken güvertede yaktıkları fenerlerin ışığında bir şölen sofrası hazırladılar. Güle oynaya yemeklerini yediler.

Herkes Wendy'nin ağırbaşlı cesaretini öve öve bitiremiyordu.

Peter Pan'e ise diyecek yoktu. Hem akıyla, hem becerileriyle, hem de kuvvetiyle korsanları perişan etmişti. Güzel adalarını büyük bir beladan temizlemişti. Artık adada barış ve kardeşlik egemen olacaktı.

Yemekten sonra ikizler ortaya çıkarak kaptanın taklidini yaptı.

Herkesin uykusu gelmişti. Wendy onları kamaralara götürdü. Onları hamaklara yatırdı ve üstlerini örttü. Onlara güzel rüyalar diledi.

ADADA SON GECE

Peter Pan, kaptan köşküne çıktı. Soylu ile John, onun yardımcısı seçilmişlerdi. Diğer çocuklar da tayfalık görevini yapacaklardı. Düdük ise tayfa başıydı.

Kaptan Peter Pan ilk emirlerini verdi.

Rüzgârlar uygun eserse, haziran ayı sonuna doğru Asor adalarına varacaklardı. Asor adalarından sonra uçarak gideceklerdi. Wendy'nin istediği tarihte Londra'ya varmış olacaktı.

Adada kıyıya yanaştılar. Kızılderililer onları gördü. İlk korsanların yeni bir saldırı için geldiklerini sandılar. Sonra, Peter'ı güvertede görünce çok sevindiler. Reisleri ve danışmanları hemen gemiye çıktılar. Büyük Beyaz Tüy'ü, adayı korsanlardan temizlediği için yürekten kutladılar.

O gece Peter ve çocukların şerefini büyük bir şölen düzenlenecekti.

Adada son geceleri olacaktı. Peter bu öneriyi kabul etti.

Kızilderililer bir yandan geminin ambarlarını türlü yiyeceklerle doldururlarken, bir yandan da kadınlar karadaki şölen için hazırlandılar. Wendy de onlara yemeklerin hazırlanmasında yardımcı oldu.

Hava kararınca kadar herkes canla başla çalıştı. Geminin ambarları doldu. Fıçılara buz gibi pınar suyu dolduruldu. Gerekli onarımlar yapıldı.

Kabile reisiyle Yaban Zambağı, ikince kez gemiye geldi. Peter'ı ve çocukları yemeğe çağırdılar. Sonra hep birlikte sofraya oturdular. Çeşit çeşit yemekler vardı sofrada. Çocuklar hangi yemekten yiyeceklerini şaşırdılar. Büyük bir sevinçle yiyip içtiler. Sohbet ettiler, eğlendiler. Kızilderililerle birlikte dans ettiler.

Sonra her çocuk ayrı çadıra konuk oldu. Deliksiz bir uyku çektiler.

Sabah olunca Kızilderililerle vedalaşdılar. Gemiye bindiler. Kaptan Peter tayfalarını denetledi. Sonra gür sesiyle:

“Yelkenler fora!..” diye bağırdı. İkinci kaptan John da emri tekrarladi. Tayfalar iplere asıldılar. Yelkenler açıldı... Gemi hareket etti. Kıyıda toplanan herkes onlara el sallıyordu.

BAYAN DARLING'İN UMUDU

Bütün çocuklar, Peter Pan'ın güveni altındaydı ve denizde yol alıyorlardı. Bay ve Bayan Darling ise Londra'da günlük yaşamlarını sürdürüyorlardı.

Çocukların bir gün ansızın geleceklerini düşünüyordu Liza. Tıpkı gittikleri gibi ansızın gelebilirlerdi. Bayan Darling de aynı umudu kalbinde taşıyordu. Bu yüzden, geceleri çocukların odasının pencerelerini açık bırakıyorlardı.

Bayan Darling, Liza'ya:

“Şu pencereden kuşlar gibi uçarak içeriye gireceklerini göreceğim miyim acaba?” diyordu.

O gece Bayan Darling odayı gözden geçirdikten sonra pencerenin birini ardına dek açtı ve gidip yattı. Evdekiler derin uykudayken Peter'la Çingirak pencereden içeriye süzöldüler. Peter içeriye girer girmez, Çingirak'a:

“Hemen pencereyi kapat!..” dedi. “Kapat ve ardından sürgüle. Biz seninle kapıdan çıkar gideriz.”

“Niçin kapatıyoruz pencereyi?” diye sordu Çingirak.

“Wendy gelince pencereleri kapalı bulsun istiyorum...” dedi Peter. “Annesinin kendilerini beklemediğini, kendilerini unuttuğunu sansın. O zaman...”

“Ee, o zaman?..” dedi Çingirak.

“O zaman benimle birlikte geri dönerler...” dedi Peter.

Çingirak, pencereleri sımsıkı kapadı... Sürgüledi. Ardından Peter Pan’le birlikte Bayan Darling’in uyuduğu odaya uçtular. Bayan Darling onların gelişinden habersizdi. Yattığı yerde rahatsız bir biçimde yarı uyur, yarı uyanık uzanmıştı.

İkisi bir süre onu izlediler. Çingirak, Peter’a:

“Çok güzelmiş!..” dedi.

“Evet...” dedi Peter. “Bir daha çocuklarını göremeyecek.”

Tam bu sırada Bayan Darling sayıklamaya başladı. Sanki konuşmaları duymuş gibiydi. Üç çocuğunu yanına çağırıyordu... Onları çok özlediğini söylüyordu. Ardından büyük bir umutsuzlukla ağlamaya, hıçkırmaya başladı. Peter, onu böyle görünce çok üzüldü. Onun da gözleri yaşardı. Çingirak’a:

“Git ve şu pencereleri aç...” diye fısıldadı. “Onların annelerine kavuşmalarını engellememeliyiz.”

Sonra uçarak eve gelen Wendy ve kardeşleri pence-reyi açık bulunca, çok sevindiler. Annelerinin kendilerini unutmadığını, yollarını beklediğini bir kez daha anladılar.

John, kardeşlerine:

“Haydi, annemizin yanına gidelim. Onun gözlerini kapayalım...” dedi.

Wendy ise başka bir şey düşünüyordu:

“Hayır, hepimiz yataklarımıza girip yatalım. Sonra da gürültü yapalım, annemiz uyansın. Kesinlikle yerinden kalkıp buraya gelecektir.

Kardeşleri bu fikri beğendiler. John, bu plana bayılmıştı. Kardeşlerine:

“Annem gelir ve bizi yatarken görürse, belki de evden hiç ayrılmamış gibi oluruz...” dedi.

Düşündüklerini yaptılar... Yataklarına girdiler. Yorganları başlarına dek örttüler. Michael kararlaştırdıkları gibi, yanında duran sandalyeyi yere düşürerek istenen gürültüyü sağladı.

Anneleri kuş uykusu uyuyordu. Hemen gürültüyü duydu, yatakta doğruldu. Gürültü çocukların odasından gelmişti.

Koşarak merdivenleri çıktı. Oda kapısına geldi ve önünde durup içeriyi dinledi. Sonra derin derin soludu ve kapıyı açtı. Üç çocuğu da yataklarındaydı:

“Tanrım, teşekkür ederim!” dedi. “İşte geldiler... geldiler!”

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

MUTLU GÜN

Çocuklarını çok özleyen Bayan Darling çocuklarını öyle sevinç ve içtenlikle kucaklıyordu ki, onların bu durumunu görenlerin gözleri yaşardı. Kocası, çocukların döndüğünden habersizdi.

“George, Georgel!” diye seslendi ona.

Bay Darling’le Nana aynı anda içeriye girdiler. Nana çocukların üzerine öyle bir atladı ki, çocuklar yere düştüler.

Bir süre sonra, Wendy annesiyle babasına olup bitenleri bütün ayrıntılarıyla anlattı. Onlar da onu cankulağıyla dinlediler. Ardından çocuklardan söz etti... Annesinden onları evlerine alıp almayacağını sordu. Bayan Darling alacağını söyledi ve buna sevindi. Wendy’ye:

“Elbette alınız...” dedi. “Evimiz büyük... Hepsine yer var. Onlar da bizim çocuklarımız olurlar.”

Wendy, durum böyle olunca, çocukları eve almak gerektiğine karar verdi. Pencereden seslendi:

“Düdük!.. Haydi eve gelin! Annemle babam sizleri görmek istiyorlar.”

Peter:

“Ama nasıl olur!” dedi.

Peter onu hâlâ uzun yıllar önce tanıdığı küçük Wendy olarak görüyordu.

O zaman Wendy lambayı yaktı... Ortalık aydınlandı.

“Baksana, Peter...” dedi, “ben artık çocuk değilim. Kocaman bir kadın oldum.”

Peter, Wendy’i görünce çok şaşırdı.

“Wendy...” diye haykırdı. “Biliyorsun ki bana sözün vardı. Hep arkadaş olacaktık!”

Oturdu ve ağlamaya başladı.

Bu sırada küçük Jane gürültüyle uyandı. Peter’i görünce onu hemen tanıdı?

“Merhaba, Peter Pan!” dedi. “Uzun zamandır gelmeni bekliyordum.”

Çocuk, Peter’a Wendy’yi göstererek:

“İşte benim annem... Seninle arkadaş olduğunu söylüyor... Doğru mu bu?” diye sordu.

“Doğru...” dedi Peter. “Annen benim en iyi arkadaşımdı. Fakat şimdi kocaman bir kadın olmuş.”

Jane, Peter Pan'ın öğrettikleriyle birkaç dakika içinde uçmayı öğrendi... Odanın içinde uçmaya başladı.

Wendy olacakları hemen anlamıştı. Koşup pencereyi kapattı. Kızının Peter'la gitmesini önlemeye çalıştı. Yıllar önce Bayan Darling de böyle yapmıştı.

Peter ve Jane, Wendy'ye çok yalvardılar. Ondan izin alıp, en azından bir haftalığına Düşler Adası'na gitmek istiyorlardı. Wendy sonunda Jane'e izin verdi. Jane ve Peter uçup gittiler... Gidiş o gidiş!

Peter, Bayan Darling ve Wendy ile vedalaştı.

Biricik kızının yolunu bekledi Wendy. Saçları bembeyazdı oldu. Bedeni küçüldü, zayıfladı. Kısacası, yaşlı bir kadın oldu.

Jane artık kocaman bir bayan... Bir kızı var: Adı, Margaret.

Peter eve geldiğinde artık Margaret'le birlikte Düşler Adası'na gidiyor. Anne Jane ise onun yollarını gözlüyor.

Yaşadıkça insan, insan yüreği denen sevgi yuvası şu değerli varlık var oldukça, bu böyle sürüp gidecekti.

İnsanın yüreğinde doğan ve ona güç veren yaşama sevinci var oldukça, Peter Pan her zaman yaşayacaktı.

Peter Pan hayatın güçlükleriyle boğuşmak zorunda kalan çocuklara kesinlikle her zaman umut ışığı vermeye devam edecek.

- SON -